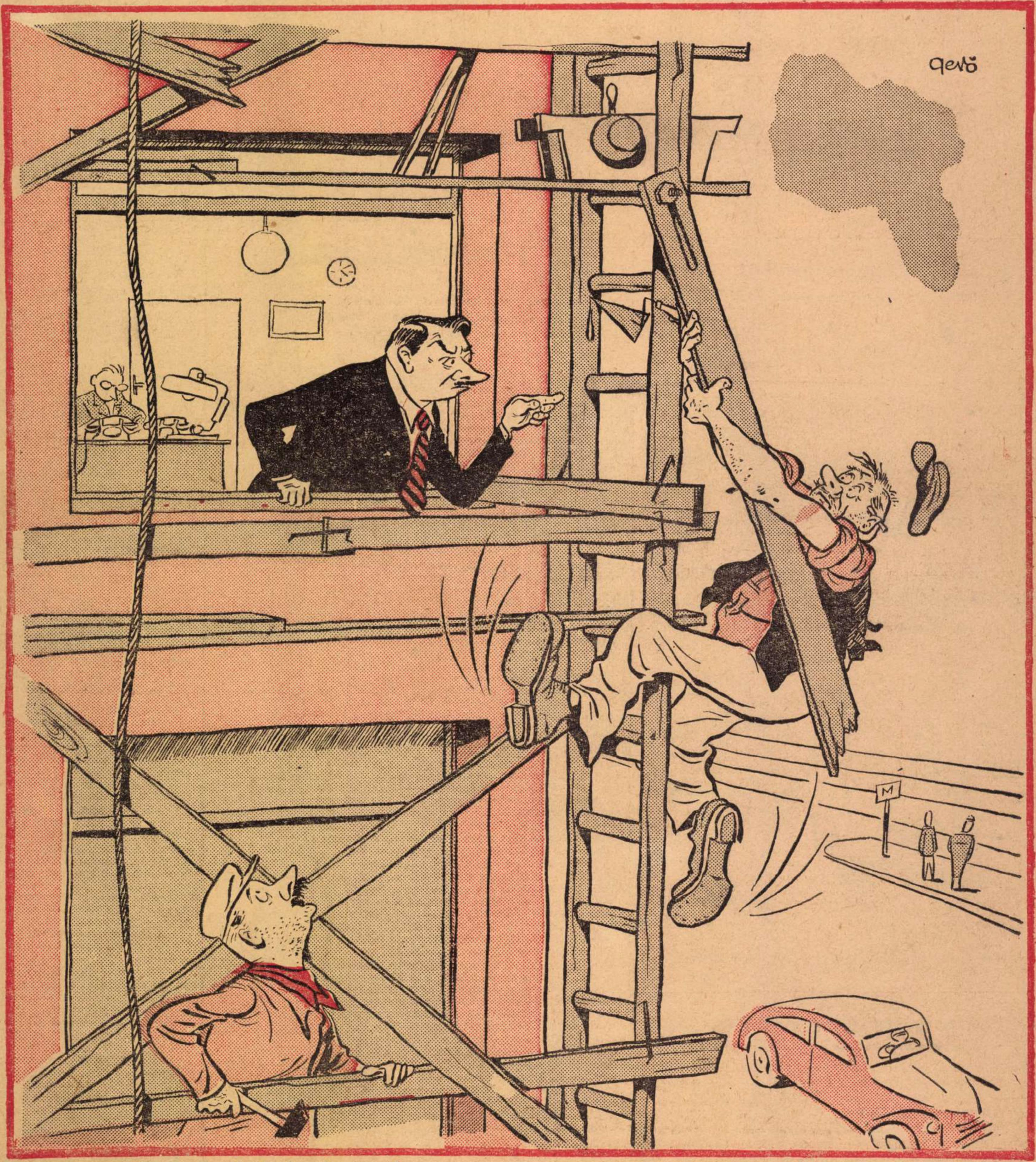
XII. évfolyam, 20. szám
1956 május 17.
Ára 70 fillér
Ludas Matyi

Illusztráció egy üres szólamhoz

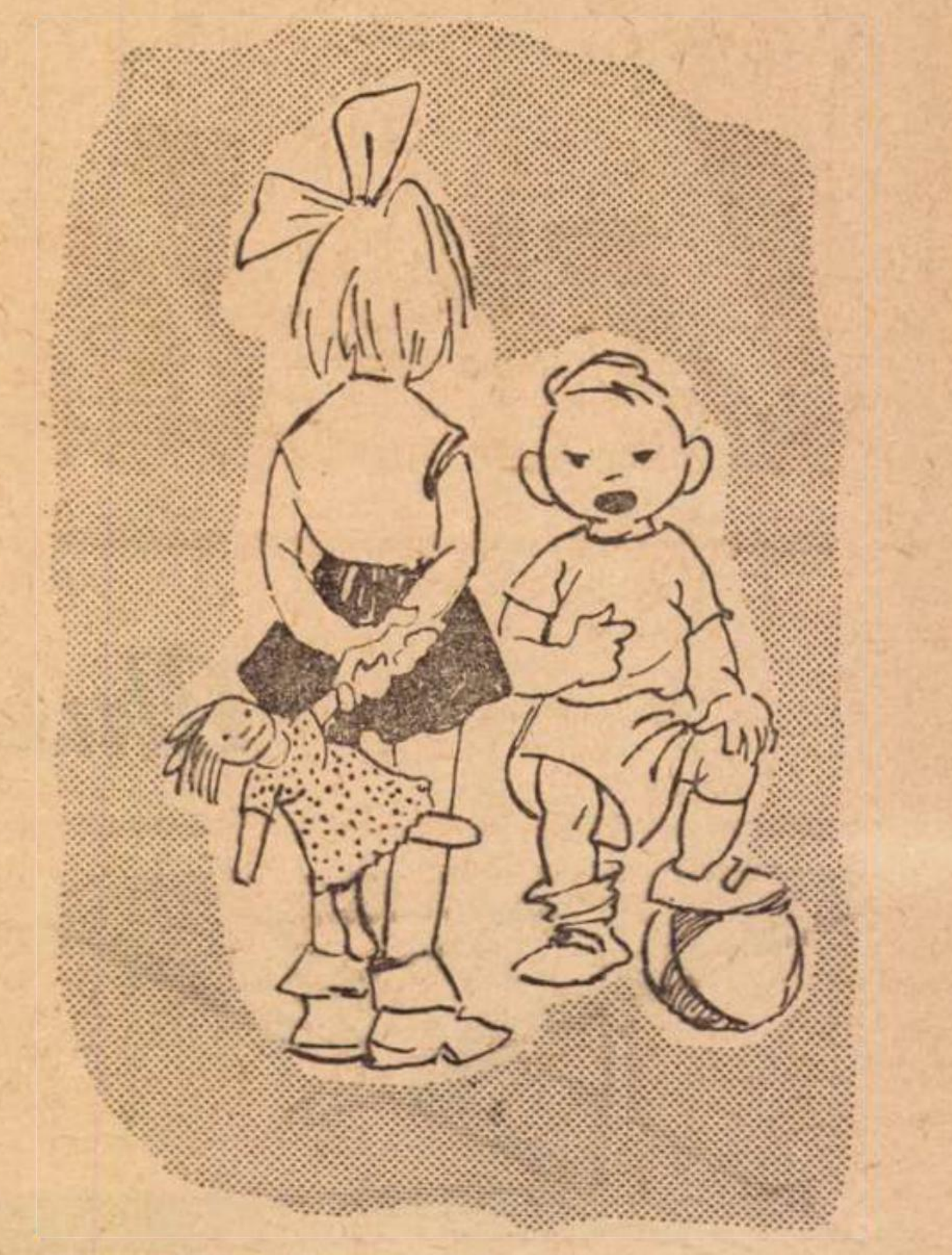

— Segitség, leesem!
— Ugyan kérem, ezek egyéni panaszok. Maradjunk az elvi sikon!

„SZERZŐDÉS" gépi munkára

A futball hatása

— Megtanultam magyarul beszélni ...
— Na, akkor mondj valamit.
— Kocsis, Puskás, Bozsik, Budai.

(Csizsikov rajza a moszkvai KROKODIL-ból)

Képek a jövőből

600 új autóbuszt kap a Közlekedési Vállalat

— Ne tessék tolakodni! Üresen jön utánunk hatszáz új autóbusz!

Újból felépítik az Erzsébet-hídat

— Képzeld drágám, ott voltam az Erzsébet-híd felavatásán ...
— Az elsőn drágám, vagy a mostanin?

A HUMOR KÖNYVÉBŐL

Lenbach, múlt századbeli neves német festőművész éppenséggel nem tartozott a babonás emberek közé. Egy estélyen azonban, ahol a csodahit került szóba, mégis úgy nyilatkozott, hogy ő igenis határozottan hisz a csodában.

— Bizonyára van is akkor valami csodaélménye — jegyezte meg a ház asszonya.

— Halljuk a bizonyítékot? — követelték többen a művésztől.

Lenbach nem kérette magát.

— A világ egyik legnagyobb csodájának Rubens művészetét tartom. Művészettörténeti hitelességgel megállapított tény ugyanis, hogy Rubens élete folyamán kis híján kétezer képet festett. És ebből a kétezerből csaknem négyezer maradt fenn.

PADHÁBORÚ

Megdöbbentő hexameterben zengem a harcot,
Padszerező Pál s Padtalan Ábris hősi csatáját.
Megtörtént-e, avagy csak képzelet szülte, az mindegy,
Úgy mondom, ahogy én hallottam ősz öregektől.

*

Egy nagy gyárban a munkásférfiak öltözőjében
Nem volt pad s bizony enélkül öltözni nehézség.
(Emlegették is olykor, úgymond: „hogy a nehézség ...!")
Ám egy szép napon új pad várta a zúgolódókat,
Padszerező Pál hozta, s ezentúl már a cipőjét
Ülve is felhúzhatta, ki szesztestvér vala Pállal.
Fölfortyant ezt látva a többség, s azt kiabálta:
„Ugy a miénk is e pad, ahogyan a tiétek. Előre,
Padtalanok, minekünk is jár ez az ősi ülőhely!
Sőt ez csak minekünk jár, mert köztünk van az ács is,
Padtalan Ábris, igen, ő készítette a gyárban."
Igy zúgott a tömeg, s megválasztotta vezérül
Padtalan Ábrist. „Nincs mese, pad kell!" — Ez vala néki
Jelszava, s menten el is foglalták jó hadicsellel.
S merthogy böszült Padszerező, vagy hívei mégis
Visszaszerezhetnék, csuda tervet ötle ki Ábris,
Melyet végre is hajtott rögvest jó hadinépe:
Szétverték a padot, szekrényeik mélyire dugták,
Lábait, míg az ülőkét kinthagyták a folyósón
És amikor öltözni akartak, összeszögezték.
Minden rendben is lett vón', csakhogy Pál seregének
Sem kaparintá még el a macska a sütnivalóját.
Elvitték a folyosóról az ülőrészt és az
Udvaron, egy fa tövén, beborították levelekkel.
Hősi merész tettük megrendíté alaposan
Padtalan Ábrist és padrontó népe hatalmát,
S fáradt lábbal bár, de kevélyen álltak ezentúl
Mind, egymásba kapaszkodván, ha cipőjüket húzták.

Telt az idő, s mint Bacchus korsójából az ó-bor,
Elfogyva végül a bölcs türelem a vitézi szivekből,
s mikoron piros míniumfestékkel csudaszépre
Vonta be — tán hogy a rozsda ne marja — a hajnal a földet,
„Pál szaki, hozzon egy új padot" — így szólt Padtalan Ábris,
S erre a legszelídebb szavakat hallhatta csobogni
Padszerező szájának erélyes, arasznyi zsilipjén.
Míg eme padlovagok csaknem hogy ölremenének,
Ádáz vízcsata folyt a kerek mosdó körül éppen,
Áhítván a vitézek az isteni nagy segedelmet.
Ily viszonyok közt indult fel az olymposzi csúcsra
Padkutató Benjámin a Gond-Dnokosz isten elébe.
Útközben kikerülte a Tajgetoszt és a Fedoszt is,
Úgyszintén három Büro-Krácia csáblabirintját.
Hát egyszerre világosság lőn. Itt az Olymposz.
Égtek az összes lámpák, bár a Nap épp delelőn volt,
S Padkutató Benjámin előtt állt Gond-Dnokosz isten,
Felbíztatva barátunk építő kritikára.
Mily dolgok történtek még ezután az Olymposz
Fellegi közt, erről bizonyíték, s szájhagyomány nincs,
Ám az tény, hogy másnap a férfiak öltözőjében
Álla egy új pad, szinte szakasztott, mint a legelső,
Padszerező Pál büszke örömmel húzta magához,
S szesztestvérei mind elfoglalták az ülőkét.
Csakhogy Padatlan Ábris sem volt gyáva levente,
S újra kitört a viszály, a cipők repkedtek a légben.
Hogy végződött volna e harc, nem tudja a dalnok,
Merthogy a földre leszállt, ahogy illik az ős eposzokban,
Pallasz Athéné, s szózata bölcsebb tettre vezette
Harcosainkat. Felkötözték a padot kötelekkel
Öltözejüknek mennyezetére, s mint egy ereklyét
Tisztelték, s örömest állt mind, hisz a másik is állott.

*

Réges-rég történt ez eset, tán már nem is élnek
Hőseink, Padszerező és Padtalan, ám az „ereklye"
Biz ma is ott lóg még. — Aki nem hiszi, járjon utána!

Gyárfás Endre

ZIVATAR

Este nyolc óra, távoli morajlás.

— Jaj — mondja a kislányom — jön a zivi.

Atyai felháborodásom kétirányú. Először is a csokit, fagyit, csinit, zivit és társait egyszersmindenkorra kitiltottam tisztes hajlékomból, másodszor: haragszom, ha családom valamely tagja, különösen a leányom, akit magam nevelek férfias bátorságra — fél egy ilyen közönséges természeti tüneménytől.

— Már itt van — mondja nyugtalanul.

— Ugyan, ugyan — feddem atyailag — ez még legalább tíz kilométer. Mint tudod, a fény és a hang terjedési sebessége ...

Nem engedi befejezni, újabb dörgés, erősebb. Rám nyitja ijedt, szép két szemét:

— És ez??

— Még mindig vagy öt kilométer — nyugtatom meg és folytatni akarom a terjedési-sebességelméletet, ám azt mondja:

— De onnan már könnyen becsaphat!

— Ejnye, fiam — keményítem meg a hangom — hányszor magyarázzam, hogy az ilyen nagy várost millió vezeték védi? A villámlás csak szabad ég alatt jelent némi veszélyt.

Közbesikong:

— Dugd be a füled, atyus, óriásit fog szólni!

— Dugja a Heródes — akarom mondani, de szavaimat elnyeli a robaj.

— Az ablakot ne csukjuk be? — kérdi, de inkább indítványozza.

— No, jó, csukd, te gyáva béka — hagyom rá, mert igaz ugyan, hogy fölös óvatosság, de részint ijedezik a gyerek, részint ... (nagy dörgés) ... részint kétségtelen, hogy ezúttal tényleg szokatlanul nagyokat szól.

Igen ám, de nem mert odamenni. Hát ez már több a soknál. Szégyen és gyalázat.

— Nem tudsz te semmit a villámlás, dörgés okairól? — kérdem szigorúan.

— De igen — mondja — valami pozitív és negatív ízének a micsodája... (rémítő dörgés) .... csukd gyorsan, édes, drága apu!

Megcsóválom a fejem és könnyed mozdulattal lépek az ablakhoz, e pillanatban ketté nyílik a sötétség, égtől földig egyetlen fehérizzás a világ, recseg-ropog, csörömpöl, mint valami telitalálat. És hallom, hogy valaki azt mondja:

— Jaj ...

Ketten vagyunk a szobában és nem női hang volt.

Lopva odapillantok, szerencsére mindkét keze a fülén. Mert ha meghallotta, kezdhetem előlről a nevelést a férfias bátorságra.

Kiss József

Ketten beszélnek...

— . . . és még ő néz rám kihívón! Oldalbalök, hogy csaknem hanyattesem, és még ő néz rám kihivón! Ismeri az erős embereknek azt a prepotens tekintetét?

— *Hogyne ismerném. Magam is szoktam úgy nézni.*

— Szóval néz az ipse. Én nem vagyok erőszakos, a botrányt pedig egyenest utálom. Sovány és alacsony vagyok, rám kihívón nézni nem jelent kockázatot. De ha feldühödöm, van erőm. S ezúttal feldühödtem.

— *Nagyonis megértem. Felpofozta az illetőt?*

— Várjon. Odaállok elébe, s nézek rá vissza, én is kihívón. Így nézzük egymást néhány pillanatig. A többi utas kiváncsian várja mi lesz. Melyikünk üt először.

— *Remélem, maga kezdte?*

— Igen. De nem ütöttem. Egészen higgadtan lehúztam a kesztyűm, megmarkoltam az orrát és megcsavartam. Tudja, olyan jó nagy húsos orra volt, jól marokra lehetett fogni. Úgy megcsavartam, hogy a két orrluka fölfelé nézett. Így tartottam egy pillanatig, aztán elengedtem. Az utasok úgy nevettek, hogy a hasukat fogták.

— *S az ipse? Úgy meg volt lepve, hogy nem tudta mit csináljon, mi?*

— Persze. Végre magához tért és felemelte az öklét, hogy az arcomba sújtson. Akkora ökle volt, mint egy kétéves gyermek feje.

— *Remélem, maga előbb ütött!*

— Nem ütöttem. Akkor már elhatároztam volt, hogy nevetségessé teszem. Amikor az ökle már egészen közel volt az arcomhoz, oldalt billentettem a fejemet, és hamm, beleharaptam a csuklójába.

— *Maga ilyen találékony?*

— Ha feldühödöm. Az ipse ordított egyet, az utasok dülöngéltek a röhögéstől, s most jön a csattanó: amint ott állt az a bölény előttem teljesen tanácstalanul, ellenállhatalan vágyat éreztem, hogy másodszor is megcsavarjam az orrát.

— *És tűrte?*

— Haha! Hogy tűrte-e? Mint akit hipnotizáltak. Újra megmarkoltam hát az orrát és megcsavartam, de most már nem úgy, mint először, hanem sokkal jobban. Annyira, hogy a két orrluka megint lefelé nézett. Képzelheti.

— *Képzelem.*

— A villamos közben a Baross utcához ért. Akkor elengedtem az orrát és leszálltam. Az utasok persze megéljeneztek, egy fiatal lány — ha jól emlékszem, zöld sapka volt rajta — egy szál orgonát dobott utánam. Aztán hazamentem és megírtam az egészet. Hát így keletkezett az a humoreszk.

— *Hiába, az élet adja a legjobb témákat.*

— Természetesen. Élmény nélkül nincs írás.

— *És ki se színezte a dolgot?*

— Dehogynem. Az élmény döntő, de nem minden. Élmény, plusz képzelőerő — ez az írás.

— *Értem. És a szorosan vett élmény mi volt?*

— Megmondom. A villamoson egy ronda fráter úgy oldalbalökött, hogy majdnem hanyattestem.

— *És aztán?*

— És aztán leszálltam.

Tabi László

V. Babaján:

Az igazságszerető ponty

Versem hősének halra szottyant kedve,
Halra, amelynek paprikás a nedve.

Az eladó a halak között pancsol,
Mosolya édes: „Tán pontyot parancsol?

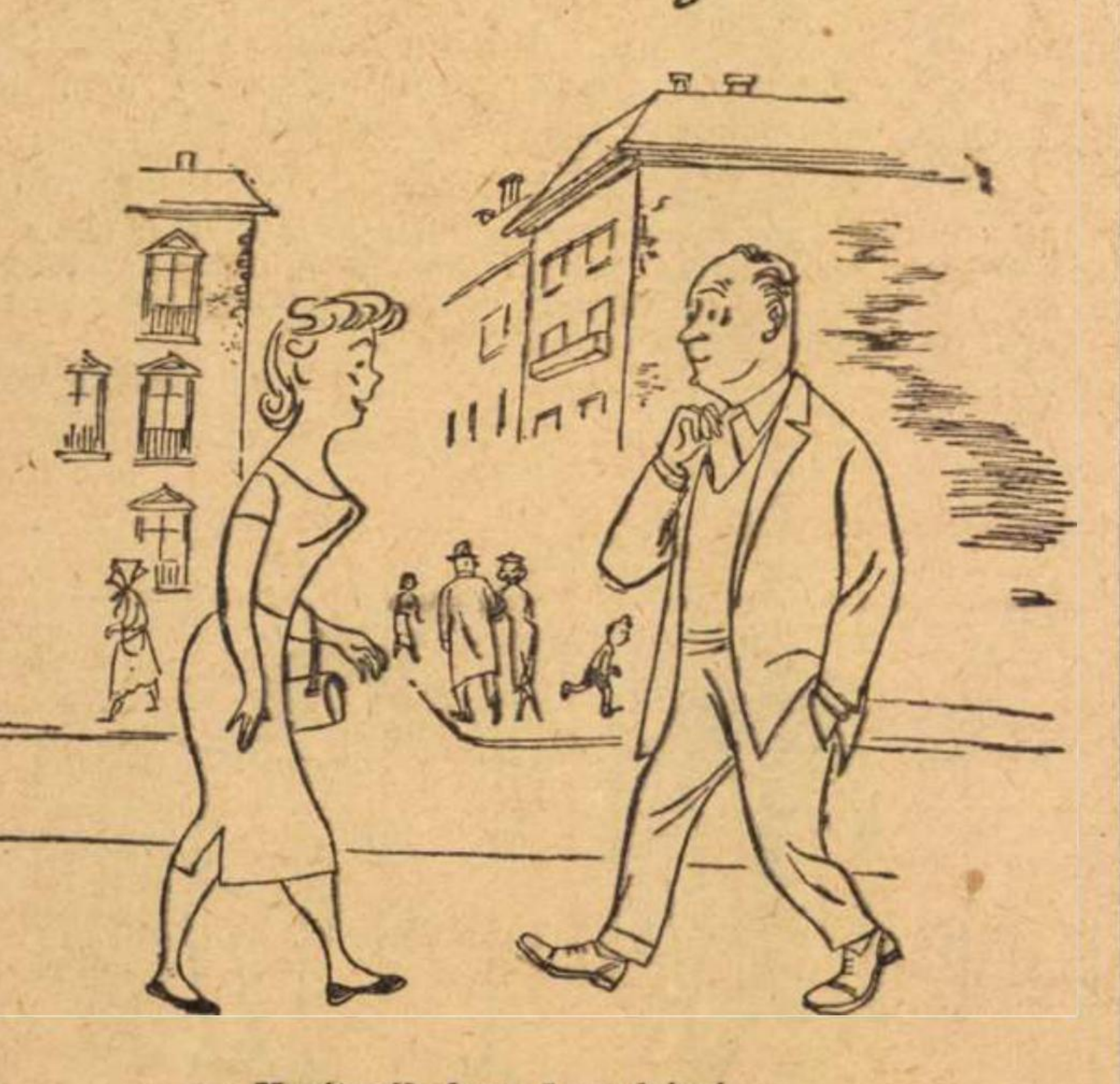
E szép ponttyal kielégül az óhaj!
Kassza! Fizetni! Pont három kiló hal!"

Ám még mielőtt kimerült e téma,
Megszólalt a hal, mely többnyire néma:

„Én, három kiló?! Helyesbitse nyomban!
Hisz' délelőtt még két kilót se nyomtam . . ."

(A moszkvai Krokodilból fordította: G. M.)

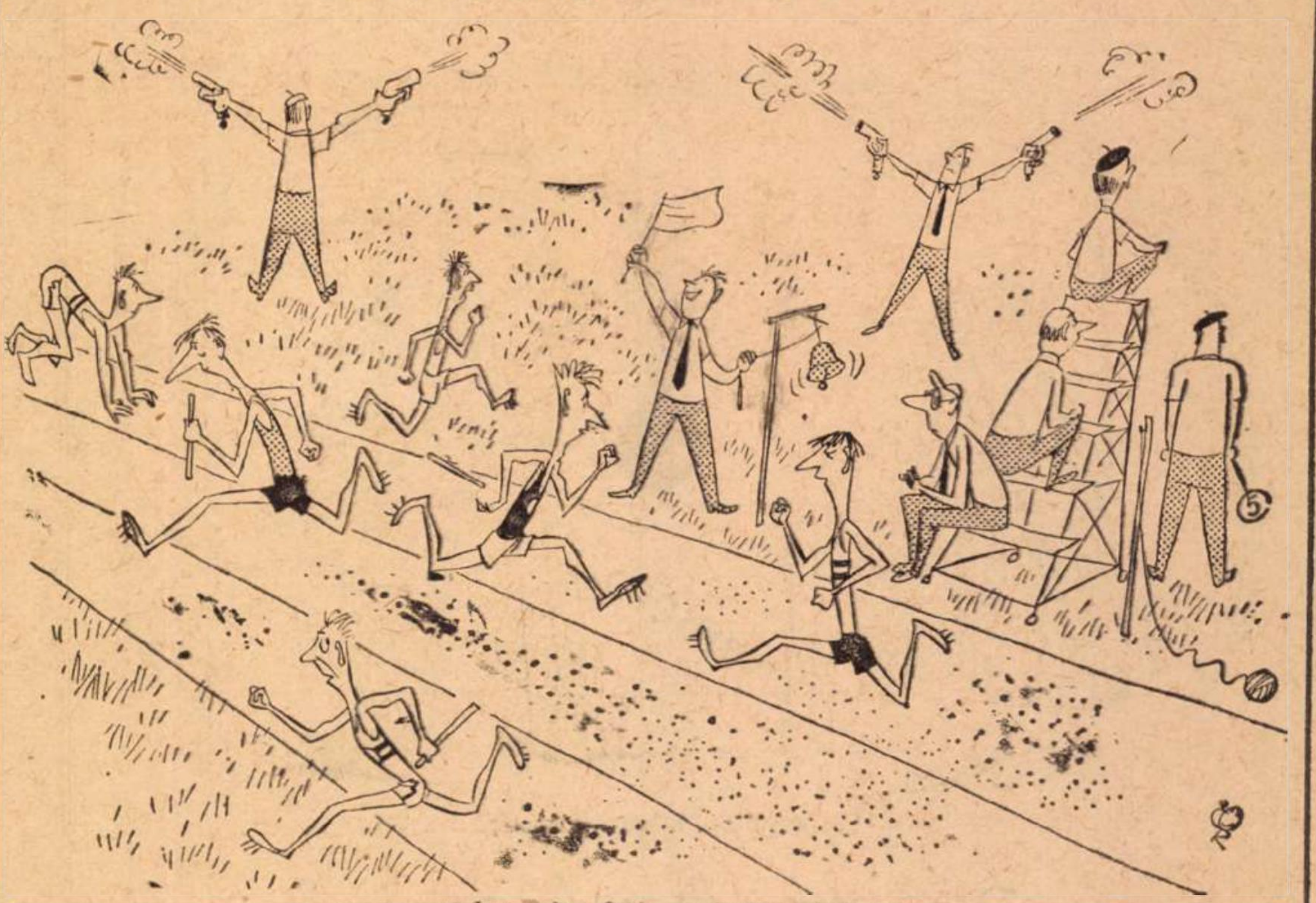
Női dolgok

— Kezitcsókolom, La[illegible]i bácsi . . .

(Vasvári Anna rajza)

Senki nem tud semmit...

. . . avagy, valahogy így fest a gépállomások versenye.

Kölcsönkérik a bicskámat

Kölcsönkérik a bicskámat, azt a bicskát, amit egy hónappal ezelőtt kaptam és amely fényesen bújik meg a kis piros tokban. Olyan fényesen, hogy szükség esetén borotválkozó tükörnek is használhatom, ha megbolondulok és összе-vissza akarom vagdalni magam.

Elkérik, mert enni akarnak vele. Ostobaság, mi az, hogy enni akarnak. Hát harapni nem tudnak? Nem, nekik az én bicskám kell. Hát kelljen.

Természetesen mosolygok és készségesen nyúlok a bicskámért, mert megsérteni senkit nem szabad.

— A bicskám? Hogyne, az megvan.

Előveszem, de nem adom oda. A kezemben tartom, majd egyikből a másikba rakom és kérdem:

— Mire akarja használni?

— Vágni!

— Na jó, jó, azt értem, de mit?

— Tudja, a feleségem kapott tegnap egy kis sajtot, pálpusztait, azt akarom felvágni és kenyérre kenni.

A homlokom ráncba fut és zsebbe csúsztatom a bicsakom.

— Hát sajnos, kedves barátom — csinálok sajnálkozó mozdulatot a kezemmel —, akkor nem adhatom. Tudja, én mindenkinek és mindig szívesen adom oda a bicskám, csak természetesen épségben akarom viszontlátni. A pálpusztai ugyan nem csorbítja ki az élét, nem töri el a pengéjét, de rajt hagyja a szagát. Ugy ám, a szagát és bár nem vagyok finnyás ember, engem nem zavar semmiféle szag, de a feleségemet igen. Ő azonnal megérez rajtam mindent. Kitűnő szaglóérzéke van. Gondolja el, hogy egyetlen egyszer sem tudtam meginni úgy másfél liter bort, hogy azonnal észre ne vette volna. Aztán este a kezébe kerül a bicska, megnézi, megérzi rajta a szagot és akkor rám néz.

— Mit ettél ezzel a bicskával? — kérdi.

— Semmit — felelem.

— Ugy? Akkor miért van ilyen szaga ennek a késnek? Kölcsönadtad, ugye? Mert vigyázni nem tudsz a holmidra.

— Szóval beláthatja, barátom. Pálpusztait vágni nem adhatom, ha másra kell, nagyon szívesen.

— Hát jó, nem vágok vele sajtot — mondja emberem —, de azért elkérem.

— Minek? — vonom fel a szemöldököm.

— Lekváros kenyeret kenni.

— Hajaj, barátom, hát ne vicceljen velem. Lekváros kenyeret kenni? Nézze, én nagyon szeretem a lekvárt és van úgy, hogy három évben megeszem egy egész üveggel, dehát ember, a lekvár belekerül a penge tövébe, a tövéből a nyelébe, onnan aztán semmilyen módon nem lehet az édes, ragadós szirupot kivakarni. Nem, sajnos erre sem adhatom oda.

— És ha kolbászt, vagy szalonnát szeletelek vele?

— Nézze — kezdem magyarázni — milyen a kolbász?

— Házi.

— Hát éppen ez az. Kolbászt lehet vele vágni. Jó kis bicska ez. Hanem a házi kolbász nem használ neki túlságosan. Sőt, mondhatnám: árt. A házi kolbászt füstölik, méghozzá alaposan füstölik, a füst befogja a kést, amit aztán sikálni kell. Sikálás közben lekopik a nikkelezés, megrozsdásodik és dobhatom el az egész bicskát. A szalonna?

— Az a hentestől való.

— Ez a baj, barátom, ez a baj. A hentes-szalonna sós. A só beleeszi magát a pengébe, akkor aztán vége.

— Még egyet kérek. Faragni odaadja?

— Oda én, persze, hogy odaadom. Csak az a kérdés, hogy mit akar vele faragni?

— Ceruzát.

— Na nem, hát azt nem tehetem. Ha botot akart volna vele faragni, nagyon szívesen. De ceruzát, kész merénylet volna faragni vele. Nem a fát, mert az nem árt neki, de a fával együtt a ceruza belét is megfaragná, ami mérgező. Ezután nem kellene más, mint hogy egyen utána valaki és vihetik a kórházba.

— Bármikor szüksége van a bicskára, csak szóljon nyugodtan, én szívesen odaadom, mert tudom, hogy az jól esik, hiszen míg nem volt meg az enyém, én is mindig mástól kértem el.

Muzsik Imre

S EZ ÍGY MEGY MINDEN HÉTEN...

Átszervezik a NATO-t

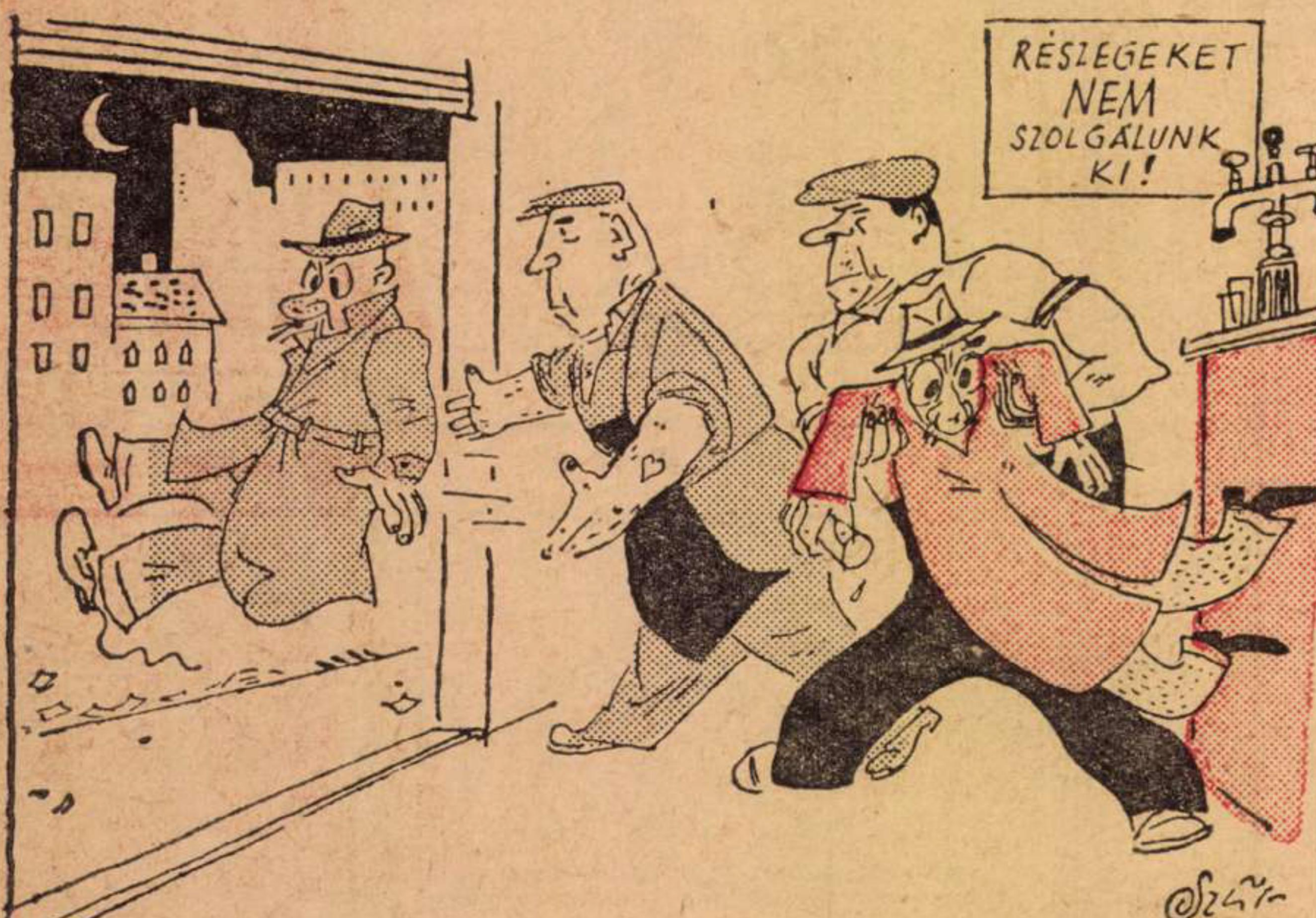
— Így mindjárt békésebb színezetű a dolog . . .

Délután konferencia lesz

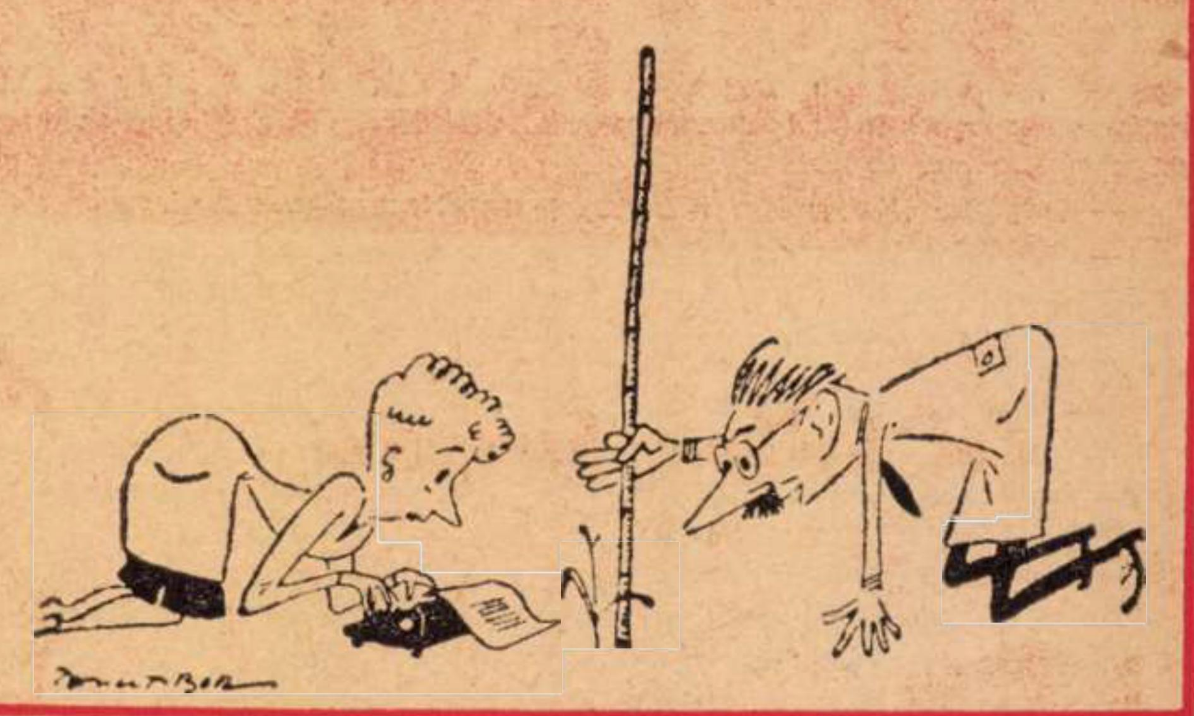
— Nem értettem, Etelka! Huszonkétezerrel, vagy huszonhétezerrel gyártunk többet?!

Italbolti logika

Csapos: Na, öregem, az italfogyasztási tervet mára teljesítettük, most már kidobhatjuk őket!

Vetésjelentés

A CIPŐ

E történetnek két főszereplője van: az egyik én vagyok, illetve voltam tizenöt éves koromban, a másik egy öreg, kitaposott, negyvenkettes barna félcipő.

Aznap éppen randevúm volt és egyetlen cipőmet a suszter nem talpalta meg határidőre. De ez még nem lett volna baj. A baj ott kezdődött, hogy már vissza se tudtam kérni a cipőt, mert a mester otthagyott csapot-papot, bezárta boltját és kiment a lóversenyre szerencsét próbálni. Cipő nélkül, harisnyában ültem a konyhában, a fejem tele volt szebbnél-

szebb zavaros gondolattal és kétségbeesett, bonyolult tervekkel. Végül anyám segített rajtam és előhozta apám egyik kiszolgált lábbelijét. Harminckilences lábam volt, ez a cipő meg negyvenkettes. Ezzel, azt hiszem, mindent megmondtam. Jóanyám úgy próbált segíteni a dolgon, hogy vattával tömködte ki a cipő orrát és három harisnyát vétetett fel velem, július közepén, kánikulában. A randevú órája vészesen közelgett, nem tanakodhattam tovább. Nekivágtam az útnak.

Rohanni szerettem volna, le a lépcsőn, végig az utcákon, de a cipőm nem engedett, józan nyikorgásával lehűtötte ifjonti lelkesedésemet. Ezért hát óvatosan kocogtam le a lépcsőn, és az utcán is lassan, megfontoltan lépegettem, kis pihenőket tartva, mint egy agg, lúdtalpas pincér, vagy mint egy unokáját látogató nyugdíjas tanár. Odakünn a bűvös Ligetben Erzsike várt rám, akkori szerelmem és bizonyára azt leste, mikor tűnök fel ugrándozva, bolondozva, mint egy szemüveges csikó. De én még messze voltam tőle. Lehajtott fejjel, hátratett kézzel baktattam, és közben furcsamód eszembe jutott, hogy még nem fizettük ki a lakbért, hogy a fűszeresnek is tartozunk és gondolatban a cvikkeres, pircsorrú végrehajtóval vitatkoztam. A szívem persze türelmetlenkedett, előttem rohangált és incselkedett velem, kacagva ormótlan cipőmön, rozzant járásomon. Már azt hittem, sosem érek ki a Ligetbe. Hiába esdekeltem, hiába nógattam a cipőmet, siessen egy kicsit, a süket, vén lábbeli nem értett meg, sőt egyszer azt is észrevettem, amikor elmentünk apám törzskávéháza előtt, arra fordult az orra, és mintha húzott volna befelé . . .

Erzsike egy padon ült és olvasott. Sóhajtozva huppantam le melléje, és a lábamat jól magam alá húztam. Átbeszélgettük az egész délutánt és már sötétedett, amikor felálltunk és elindultunk hazafelé. Erzsike mellett poroszkáltam, betartva, szigorúan betartva a tisztes távolságot és még akkor is komoly dolgokról társalogtunk. Erzsike meg is jegyezte.

— Tegnap óta megváltoztál. Olyan komoly vagy és férfias. Még egyszer sem vertél hátba, és még egyszer sem hívtál fogócskázni. Mi van veled?

Az életről hebegtem valamit és másra tereltem a szót. A következő pillanatban megtörtént a baleset: egyszerűen kiléptem a jobbcipőmből és otthagytam az úton, szótlanul és könnyedén, mint egy tékozló főúr, akinek legalább háromszáznegyvenhét pár cipője van. Elállt a szívverésem. A nyelvem veszettül pergett és agyamban mentőötlet után kutattam, lihegve és siránkozva. Ha a cipőmben lett volna egy kis emberség, utánam szaladhatott volna, de nem tette, az út porában döglött, és a cipőfűzővel utánam integetett . . .

Hirtelen megálltam, mert eszembe ötlött, hogy mit kell tennem. Heves mozdulattal átöleltem a csodálkozó Erzsikét, és megcsókoltam a szemét. Először az egyiket,

aztán a másikat. De alig, hogy lecsókoltam a másikat, kinyitotta az egyiket és nézett, nézett rám kíváncsian, megbotránkozva és odaadóan. Nem adtam fel a küzdelmet, vadul csókoltam tovább hol az egyik, hol a másik szemét, végül mind a kettő engedelmesen csukva maradt. Erzsike szoborrá dermedve, lehunyt szemmel, ájtatos arccal várt, várt, várt . . .

S ekkor én . . .

Ekkor én villámgyorsan a cipőmnél termettem, beleugrottam, és a következő pillanatban visszarepültem Erzsikéhez, aki még mindig úgy állt, ahogy egy évezreddel előbb otthagytam, hátrahajtott fejjel, bújócskázó mosolylyal ajakán. Nem várattam tovább, vakmerően föléje hajoltam és megcsókoltam.

Itt tulajdonképpen véget is ér a történet. Arra még emlékszem, hogy másnap ragyogóra kipucoltam apám cipőjét. Hálából, vagy a hallgatás fejében, nem tudom már . . .

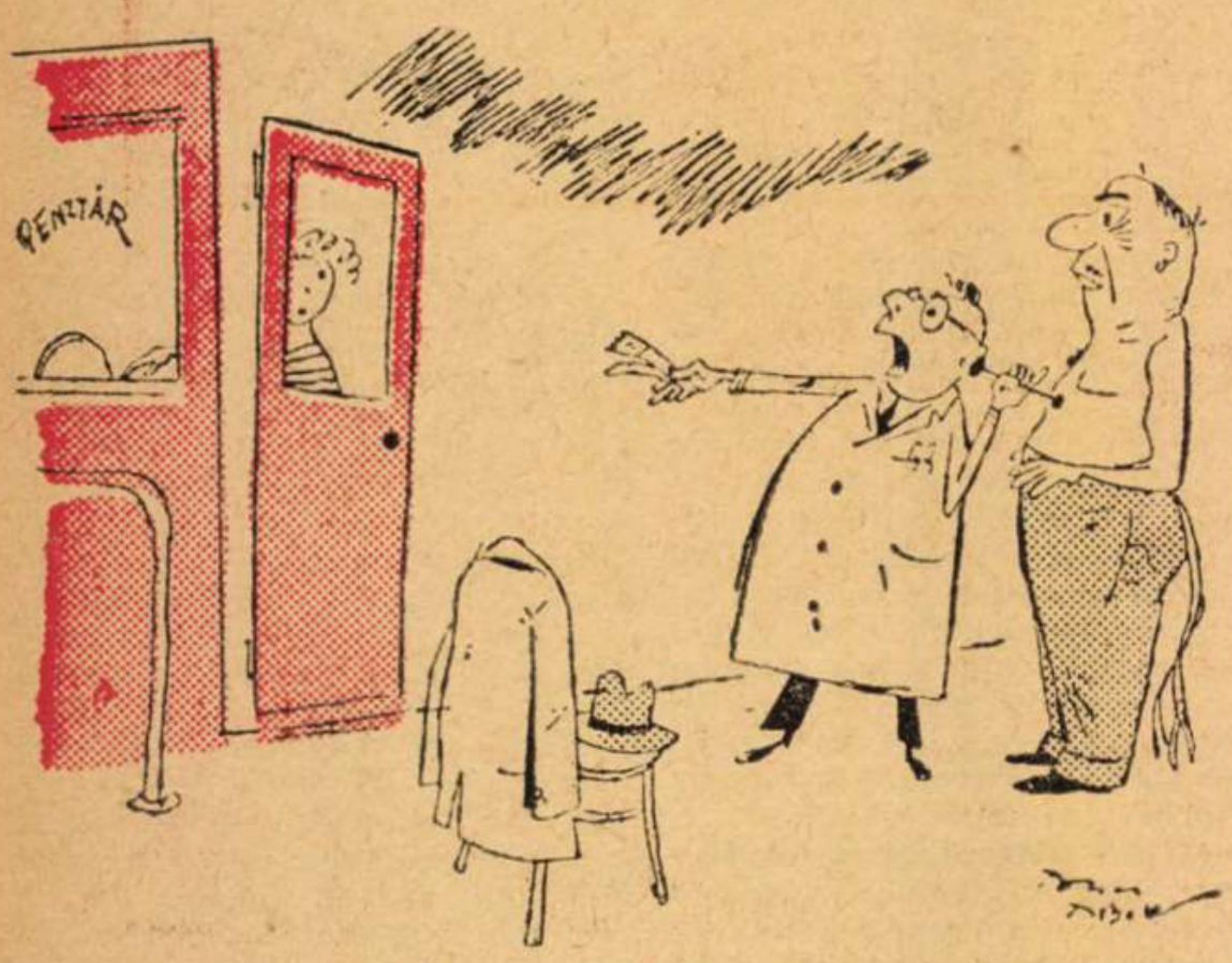
Mikes György

Kartárs Károly kalandja a mérleggel

SZINHÁZ és közönség

Ezt kellene bevezetni

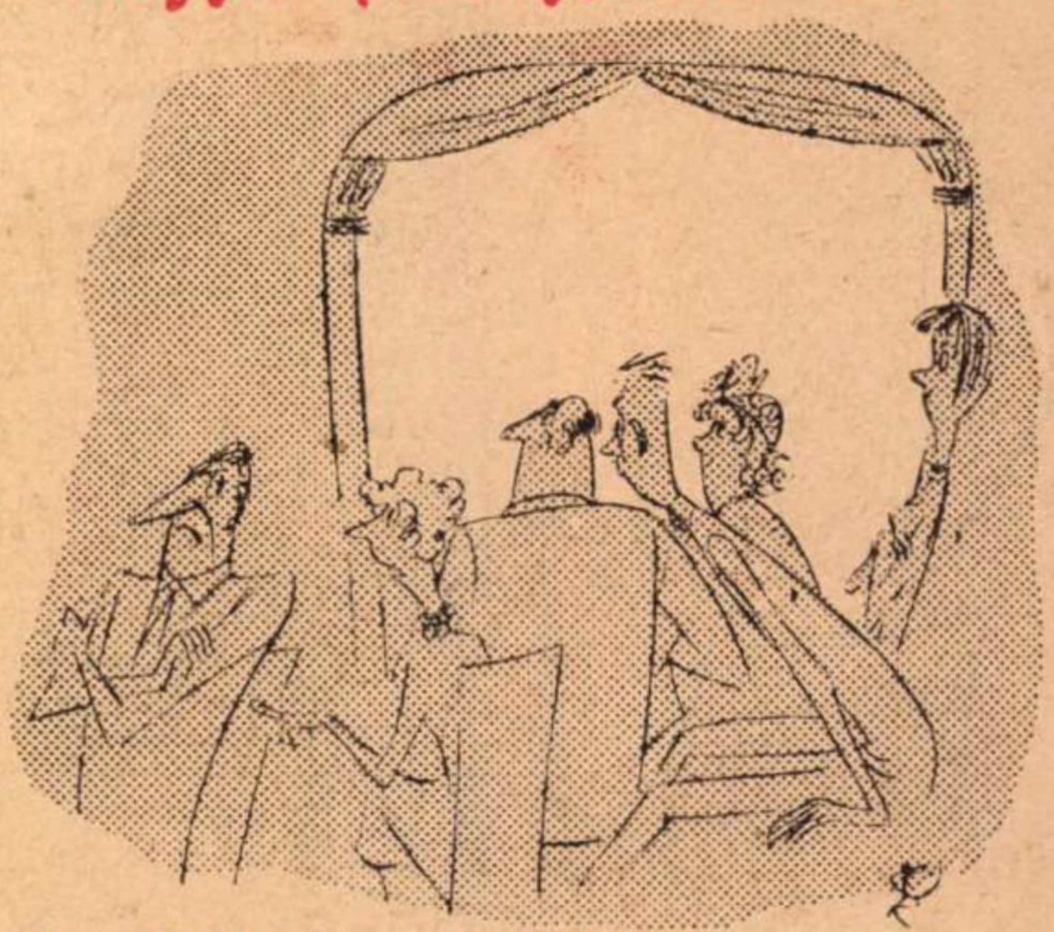
— Pénztár, adjon vissza 26 forintot a kartársnak! Köhögös...

A szokás hatalma

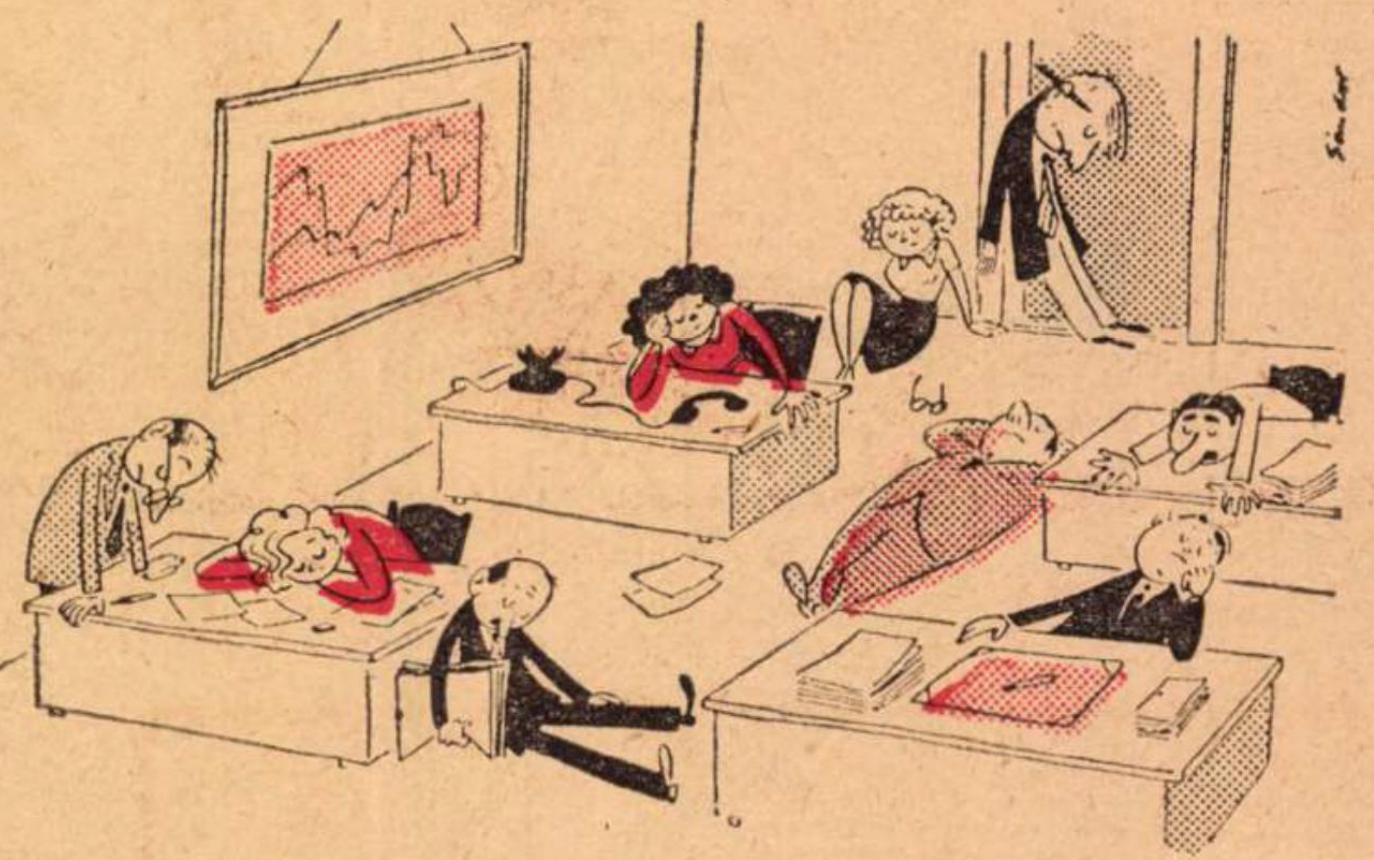
— Elkésett kérem...
— Mi az, blokkolni kell?

Négyes páholy, ötös szék

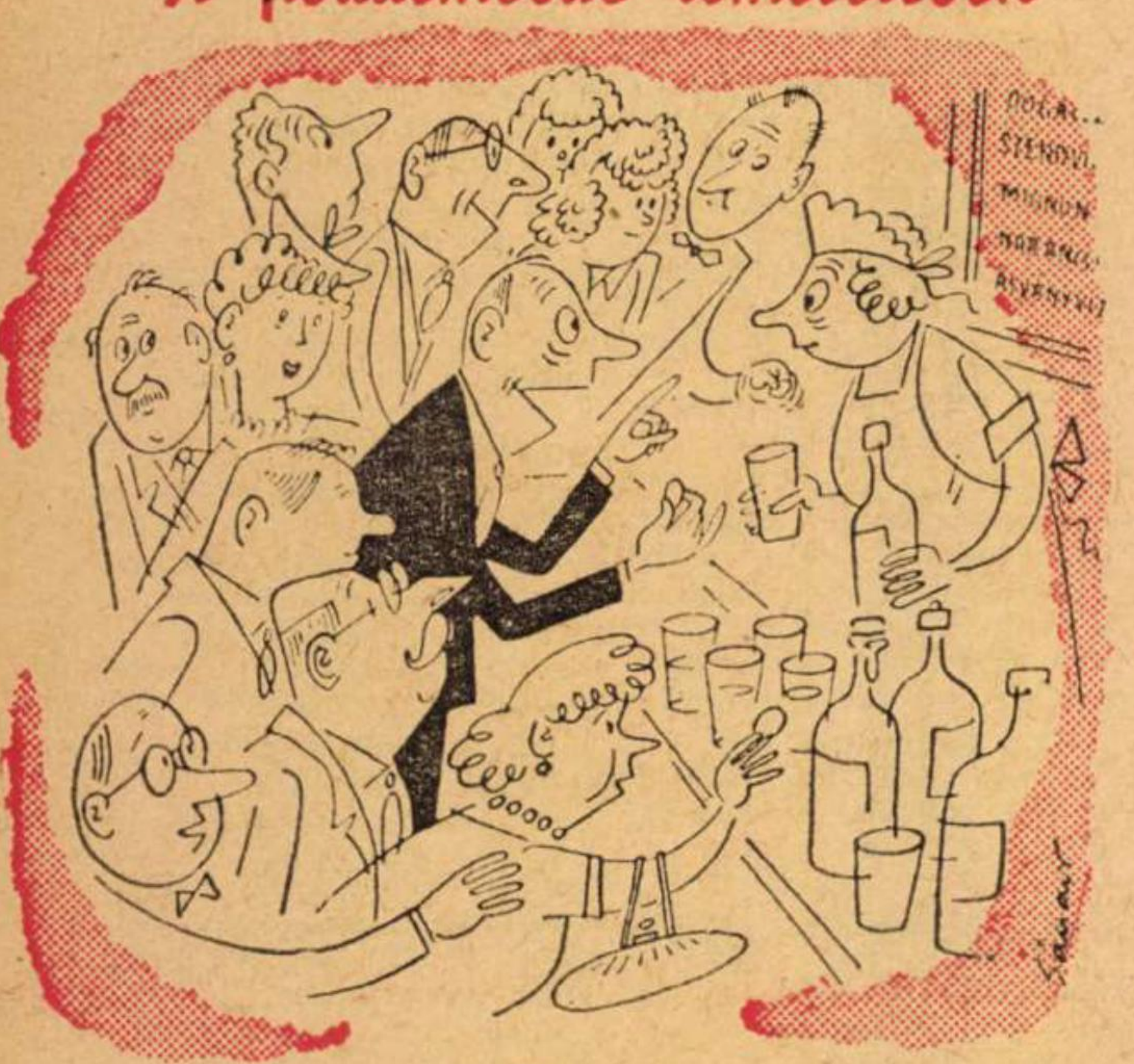
— Maga háttal ül az előadásnak?
— Úgyse látok semmit, teljesen mindegy, hogy ülök...

Csipkerózsika-varázslat?

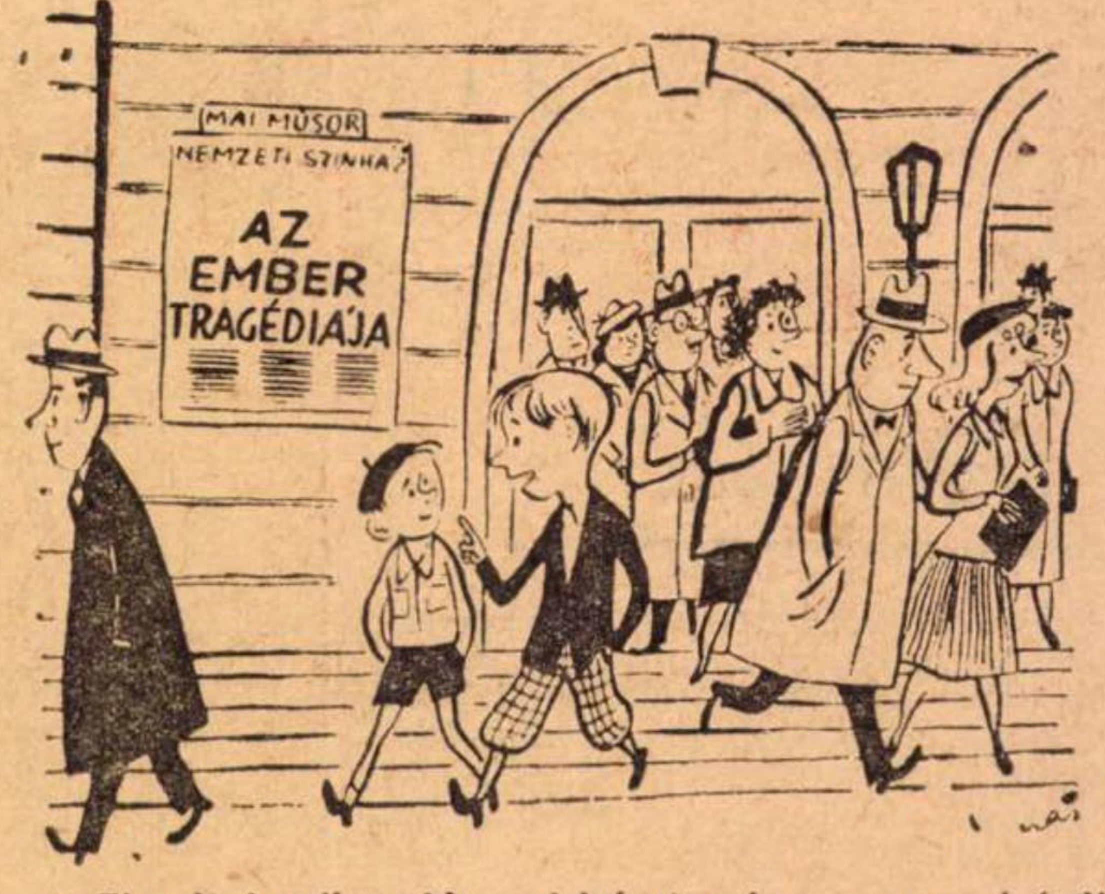
A vállalat dolgozói tegnap este a rekordhosszúságú Don Carlost nézték meg.

A pohármosás ismeretében

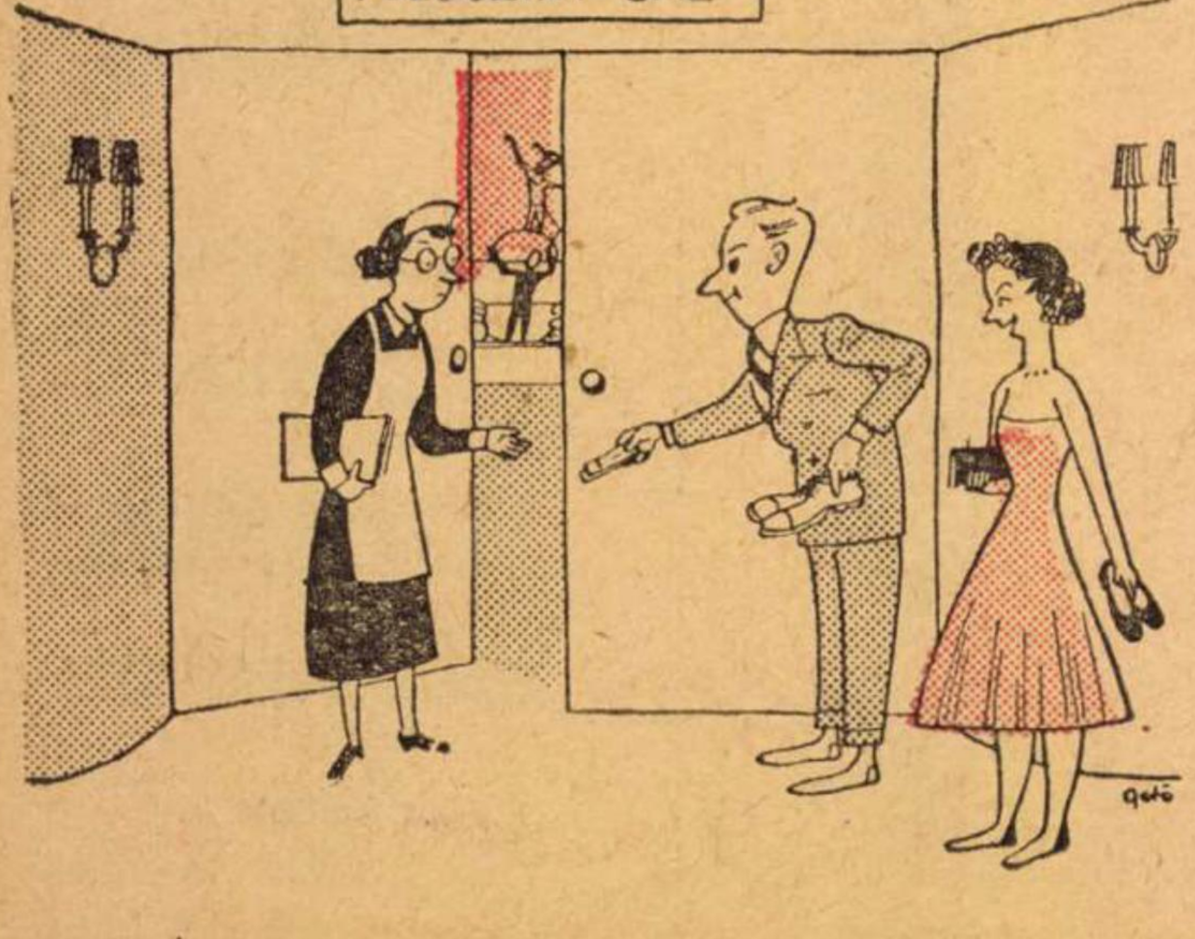
— Szintén narancsszörpöt?
— Köszönöm, ásványvizet kérek... Az csak harmincöt fillér és szintén narancsizű...

Szinház után

— Figyelted, milyen klasszul leégett a krampusz a végén?!

Későnjövők

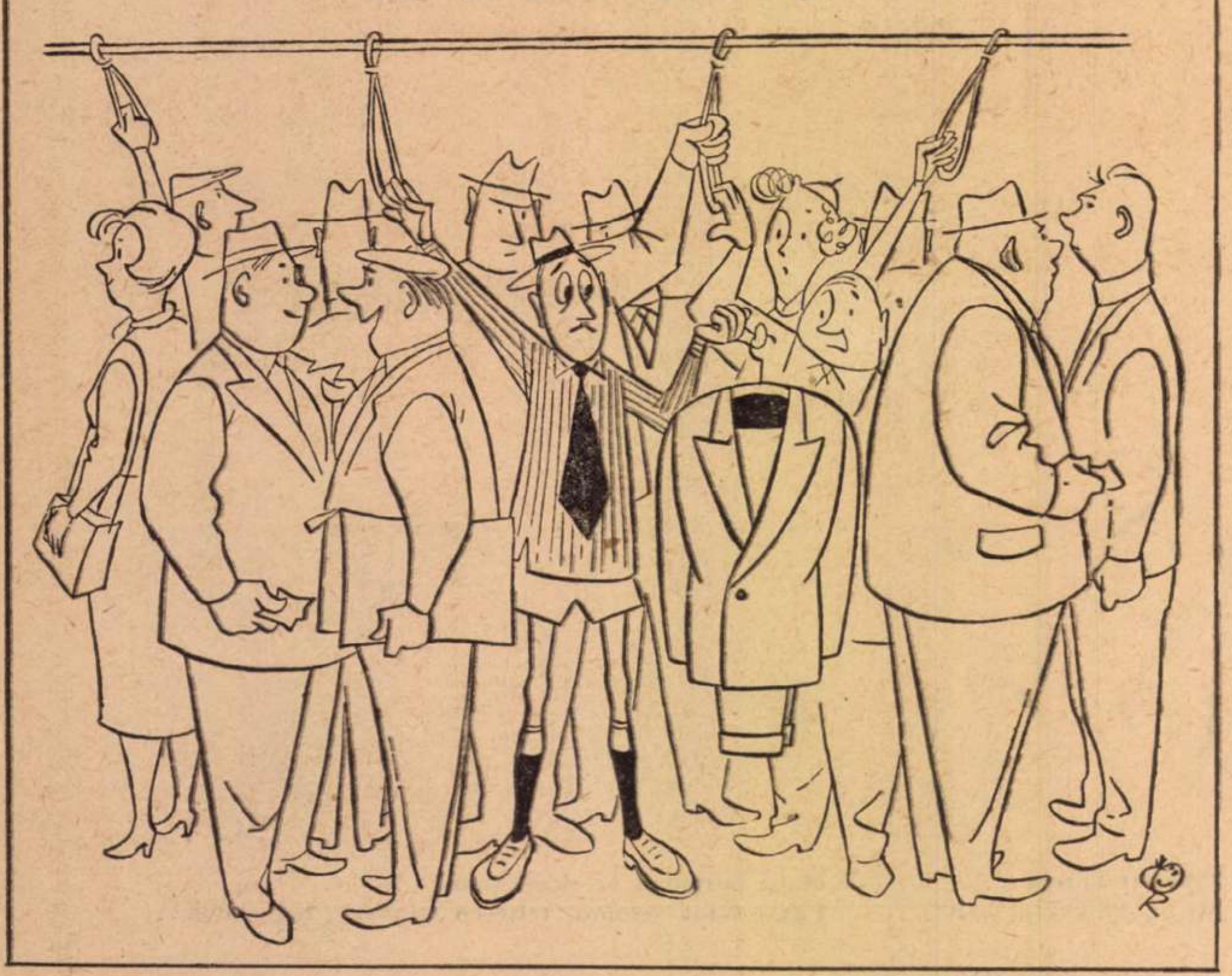

Ez aztán az öröm

— Milyen jó, hogy ennyi kitűnő műforditónk van...

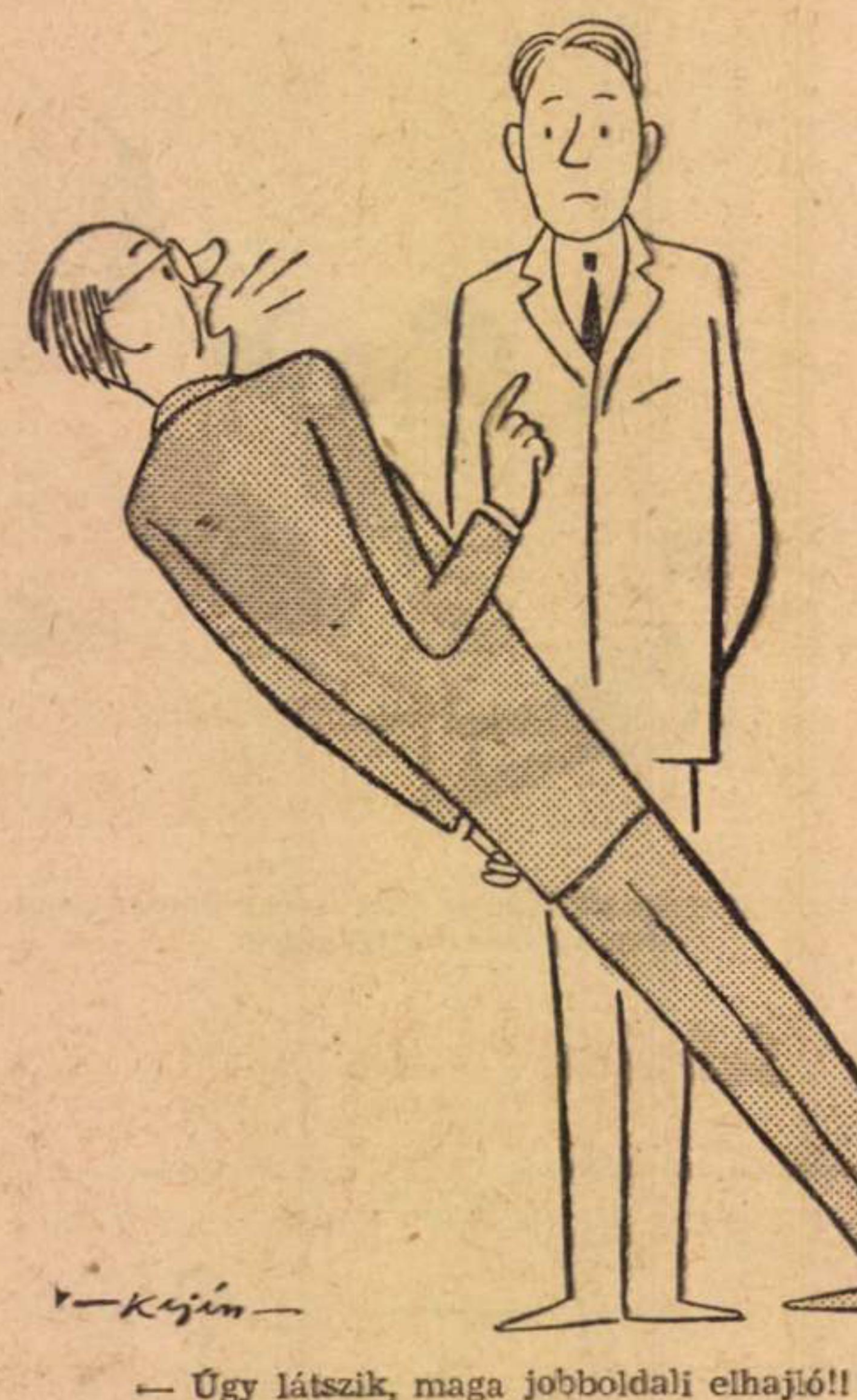
A PEDÁNS

A bátor nyuszi

Nézőpont

— Úgy látszik, maga jobboldali elhajló!!

A szolíd ember

Aladár nem ivott, nem kártyázott, nem járt lóversenyre, nem érdekelték a nők — Aladár már több mint egy esztendeje ájult szerelemmel szerette Ilonkát, akinek hónapok óta boldog vőlegénye volt, s aki hónapok óta boldog menyasszonya volt Aladárnak. Idejüket igazságosan megosztották a munka és a turbékolás között. Egyfolytában szerették egymást. Aladár mindennap megvárta Ilonkát a munkahelye előtt és hazacipelte a táskáját. Aztán Ilonka bevásárolni ment és Aladár vitte a kosarat. Aladár a fodrásznál ült, ha berakták Ilonka haját, Aladár mindenkor mindenféle szolgálatra készen állt. Felsegítette menyasszonyára a kabátot, a moziban illedelmesen fogta a kezét, virágcsokrokkal és cukrászsüteménnyel figyelmeskedett — egyszóval ideálisan szolíd ember volt ez az Aladár.

Egyetlen kielégítetlen vágya volt csak Aladárnak: szerette volna minél hamarabb teljesen a magáénak tudni Ilonkát, s e célból — ahogy az szolíd emberhez illik — gyakorta sürgette házasságkötésük napját. Ilonkában azonban még nem érlelődött meg végérvényesen a szándék, ez nyilvánult meg abban a vitában is, amely történetünk tárgyát képezi.

— Gyere hozzám feleségül, Ilonkám — kérlelte Aladár halkan és szívbemarkolóan egy kis cukrászdában két krémes és három dobostorta között — gyere hozzám feleségül, elepedek nélküled. Lemondtam miattad a legényélet örömeiről, s a házasélet örömeit is megtagadod tőlem...

— Miről mondtál le? — kérdezte Ilonka fojtottan, s a hangjában benne vibrált a hónapok óta kimondhatatlan elégedetlenség, sosem tapasztalt és elhatározó jellegű őszinteség vetette előre árnyékát.

— A legényélet örömei... — hebegte Aladár — a függetlenség... a mulató barátok... a szenvedélyek...

— Aladár, te hülye vagy! — kezdte lassan, megfontoltan, halkan, de élesen Ilonka. — Te nem miattam mondtál le a függetlenségedről, te egyszerűen képtelen vagy függetlenül élni...

— Ilonka! — hüledezett Aladár —, hát ezért mondtam le?...

— Aladár, te egy mulya fráter vagy! Te nem miattam mondtál le a legényéletről. Te nem miattam nem iszol. Te undorodsz a szesznek még a szagától is... Hogy nem kártyázol? Hát miért kártyázzék az, aki utálja a társaságot és nem szeret játszani?... Aladár, te már a pólyában is kettőskönyveltél, amikor minden rendes gyerek csörgőt ráz, vagy a lábujjával játszik... Nem miattam tartod magad távol a lóversenytől, dehogy! Nem érdekel, egyszerűen nem érdekel, ez az igazság... Sosem izgatott, hogy győzöl-e, vagy vesztesz. Óvatos vagy, Aladár, túlságosan óvatos vagy a nőkkel szemben is. Nem, nem te mondtál le a nőkről, hanem azok mondtak le rólad, még mielőtt abba a korba kerültél, hogy bárki is ép érzékkel számításba vegyen...

— De a munkám... az előmenetelem...

— Unalmas vagy, Aladár, ez a te nagy bajod. A munkád? Százszor mondtad, hogy csak értem dolgozol, az én érdekemben, hogy a mi kis családi fészkünk majdan szép és gondozott legyen. Ugye, így mondtad, Aladár? Hát tudd meg, hogy nem azért dolgozol. Te azért dolgozol becsülettel, mert egyszerűen képtelen vagy másként dolgozni. És, hogy előre jutsz? Hát persze! Miért ne jutna előre egy ilyen halvérű, szenvedélymentes, unalmas, jó munkaerő?

— De hiszen te érted...

— Értem? Énértem? Dehogy. Magadért, Aladár, magadért. Mert te ilyen vagy, képtelen lennél valami váratlant cselekedni!... Uristen! Előre tudom minden mozdulatodat. Azt is tudtam, hogy most sután és kényelmetlenül homlokod elé emeled a kifordított tenyeredet, ez nálad a megdöbbenés jele... Kívülről tudlak, Aladár, és ez nem használ a szerelemnek... Aladár, te sosem voltál pontatlan, de gyakran vártál rám másfél óra hosszat is... Te sosem voltál ideges, de eltűrted, hogy én ideges legyek veled. Meg kell adni, nagyon megértő vőlegény voltál, Aladár. Soha nem kellett izgulnom érted, hogy elhagysz, mert stabil voltál mellettem, mint a cövek, amit véletlenül piskótatésztába gyúrtak... Most is itt ülsz megtörten és hallgatod, hogy igazságtalanul bántlak és nem állsz fel és nem ütsz pofon és nem kéred ki magadnak és nem... Nem, te semmit sem teszel, Aladár, hogy tiszteljelek, hogy felnézzek rád, hogy féljek tőled... Unalmas vagy, Aladár!...

Aladár felállt. Mondani akart valamit, aztán mégis abbahagyta. Körülnézett, mert tenni akart valamit, aztán azt is abbahagyta. Odaintette a kiszolgálót és kifizette a számlát.

— Hazakísérjelek? — kérdezte később Ilonkától, aki fájdalmasan nevetett.

— Rendes ember vagy te, Aladár, de... ne kísérj haza.

Aladár egyedül lépett ki a cukrászdából. Sötét este volt. Elmegyek egy kocsmába és leiszom magam! — gondolta magában Aladár. — Ha berúgok, legalább nem tudok majd gondolkozni. Aztán megismerkedem egy nővel és felviszem a lakásomra... Szórakozni fogok! Minden összegyűjtött pénzemet elverem, hiszen... hiszen a házasságra már úgy sem kell... — és imbolygó léptekkel, mint aki máris kapatos, elindult a kocsma felé. A kocsmaajtón cigányzene, énekhangok, mulatozás zaja szűrődött ki. A söntésben italos emberek hangoskodtak. Az éttermet ellepte a sűrű cigarettafüst. Aladár leült és körülnézett.

Aztán ivott egy szimpla feketét és hazament lefeküdni.

Országh György

Külföldi Szemle

Davy Crockett utódai

Davy Crockett legendás amerikai hős volt, aki az indián őslakók elleni harcban tüntette ki magát, továbbá jellegzetes szőrmesapkájáról volt nevezetes. A Crockett-sapka rendkívül népszerű az amerikai és újabban az angol gyerekek között. Mint a „Daily Herald" panaszolja, a londoni parkokban ádáz harc folyik a légpuskákkal felszerelt Crockettek és a nyilakkal felszerelt indiánok között. A harcosok kora általában 2 évtől 6 évig terjed. Ujabban a cowboyok is beleavatkoztak a harcokba, s a gyermekkórházak tele vannak sebesült Davy Crockettekkel, indiánokkal és cowboyokkal. A harcok megszűnését senki sem reméli, az iskolákban és óvodákban mindössze annyit kérnek a harcosoktól, hogy ne célozzanak, csak vaktában lövöldözzenek. A felszólítás egyelőre fagyos fogadtatásra talált.

Caesar alkonya

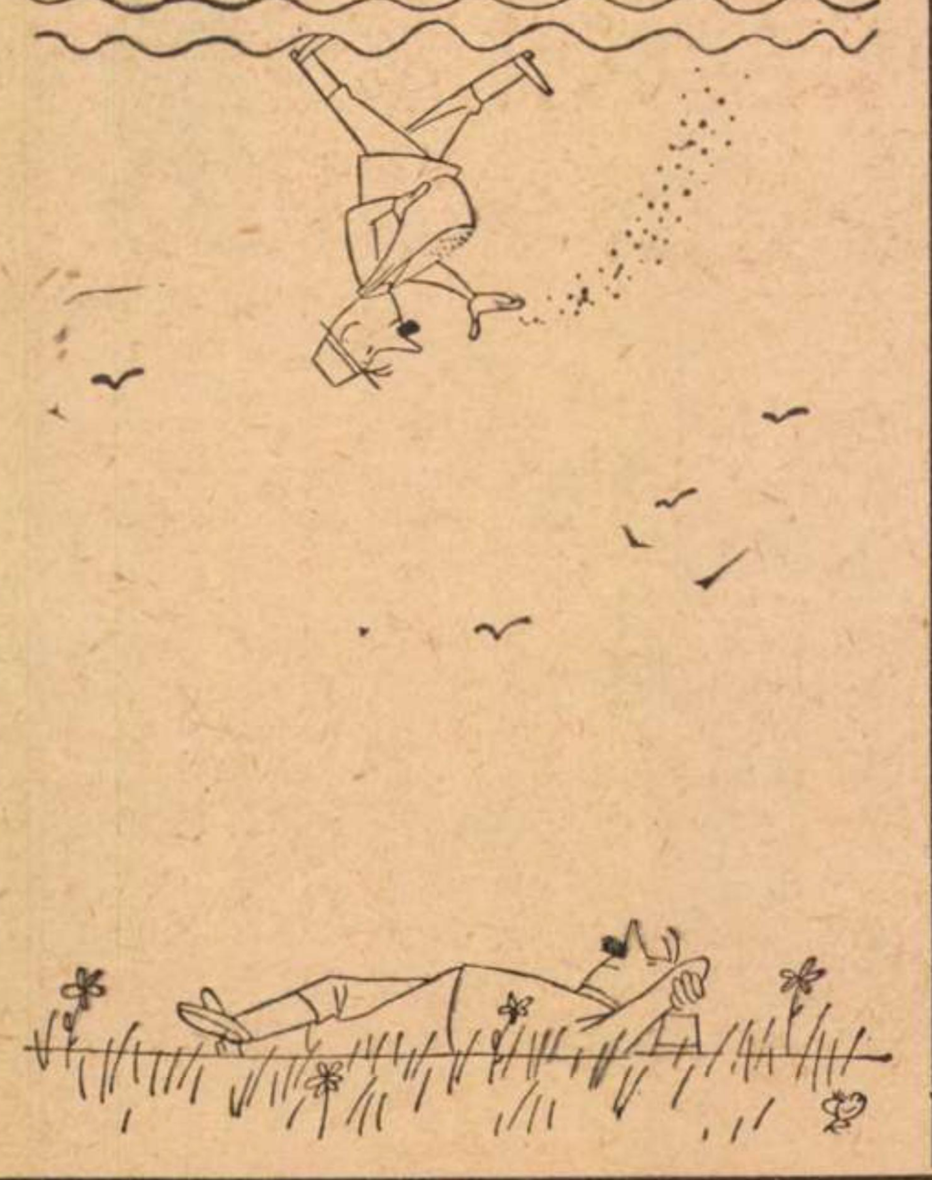
Ezidén, március 15-én volt 2000 éve annak, hogy Julius Caesar megjelent a római szenátusban, s ott nem egészen természetes halállal elhúnyt. Az évfordulót nem ünnepelték meg Olaszországban, elsősorban politikai okok miatt. Mussolini ugyanis annyira kisajátította magának Caesart, olyan tüntető gonddal ünnepeltette meg a nagy római diktátorral kapcsolatos valamennyi évfordulót, hogy az már szinte cezarománia volt. Sikerült Caesarból fasiszta hőst csinálni. Most viszont átestek a történelem másik oldalára, s Caesar halálának erről az igazán kerek évfordulójáról sem emlékeztek meg. Még csak temetni sem mentek Caesart, nemhogy dícsérni!

A tűzoltók élete

Nyolcezer newyorki tűzoltó vonult fel a városháza előtt, hogy béremelést követeljen. Eddig minden beadványukat visszautasították, pedig legutóbbi beadványukban arra is hivatkoztak, hogy egy közelmúltban kitört tűzvész alkalmával hat tűzoltó vesztette életét.

Sokak szerint a tűzoltók rosszul érveltek, szerencsétlen példát hoztak fel ügyük igazsága mellett. Ha ilyen könynyen elpusztulhatnak munka közben, értelmetlen dolog túl sokat törődni a megélhetésükkel.

Délibáb

Kulturfront

Zsiga bácsi esete

Novella

(Avagy, hogyan ír egy óvatos duhaj író, akinek már vannak tapasztalatai az emberi nemet sorvasztó érzékenységről és művével egy szakmát sem akar megsérteni.)

I.

Zsiga bácsi álmosan és törődötten ébredt. Vannak ilyen reggelek, amikor az ember fáradtabban kel, mint ahogyan feküdt, mintha az ágya malomkövekkel lett volna kirakva. *(Félreértések elkerülése végett már e helyen kijelentem, hogy bútorasztalos- és kárpitosiparunk minőségi munkája vitán felül áll. Zsiga bácsi ágya nem tipikus ágy, senkit sem akar megbántani, különben is az ükapjától örökölte, akinek a sógora ács volt Baranyában és az csinálta annakidején maszek alapon.)*

Zsiga bácsi kinyújtóztatta fáradt tagjait és megsodorta csapzott bajuszát, *(megragadom az alkalmat, hogy kifejezzem mély meggyőződésemet, miszerint a férfi fodrász-szövetkezetek kifogástalan munkát végeznek. Zsiga bácsi bajsza csak véletlenül kajsza.)*

Később lefelé ment a sötét lépcsőházban, amelynek ablakain át alig szűrődött át az ólmos ég halvány világossága. *(A lépcsőház ablakai tejüvegből készültek, tehát nem voltak piszkosak. A II. házfelügyelő egyébként dícsérő oklevelet is kapott a kerületi KIK-től.)*

Rosszkedvűen hajtotta fel a sarki vendéglőben szokásos reggeli kisfröccsét, amely a szájában mintha ecetes vízzé vált volna. *(Hősünk előző este elrontotta a gyomrát. Itt jegyzem meg, hogy a Minőségi Ecetértékesítő és Készletező ecetje vízzel hígítva is kitűnő.)*

Zsiga bácsi vállára kapta ásóját és megindult a tizes parcella felé. Érezte, hogy ma nem fog úgy menni a sírásás. Rosszkedvűen mászott be a féligkész gödörbe és lustán lapátolta a földet. *(A sírásók kifogástalan munkáját nem kell külön bizonyítani.)*

Valaki a nevén szólította.

— Zsiga bácsi!

— Ki az ördög az? — morgott az öreg.

(A fenti kitétel nem az ördögre vonatkozik, hanem a nevéből elvont fogalomra.)

— Én vagyok, Jóska! Na, másszon ki! Mit szól hozzá, hogy ragad ez az agyag! Az isten se látott ennyi esőt!

(A fenti kijelentés rendkívül felindult lelkiállapotának következménye, állásfoglalásom merőben más. Tudom, hogy a világ kifogástalan minőségű, ahhoz képest, hogy hat nap alatt készült.)

(Folyt. köv.)

U. i.: A fenti művel kapcsolatos reklamációkat, vagy becsületsértési ügyeket kérem az én számlámra írni:

Palásti Éva

Ki az életbe!

Beállított egy fiatalember az Irodalmi Alaphoz. Harmadmagával érkezett, két kísérőt is hozott magával a hivatalba. Azonnal rátért a tárgyra:

— Utaljanak ki nekem vidéki lakást, költözködési költséget és megfelelő anyagi támogatást.

A csodálkozó pillantásra így folytatta:

— Nem olvasták Solohov elvtárs kongresszusi beszédét? Írók ki az életbe! Én is ki akarom venni a részemet ebből a mozgalomból.

— De...

— Nincs de! Solohov beszéde szerint az ilyen kiküldetés akkor is megéri az áldozatot, ha minden három vidéken készülő regény közül kettő rossz és csak egy jó.

Rámutatott két kísérőjére:

— Íme a biztosíték... Ők fogják írni a két rossz regényt. Vállalom értük a felelősséget! A jó regényt majd én írom meg.

— És azért ki vállalja a felelősséget?

— Majd csak akad valak...

— A maga regényéért — más?

— Igen. Azért, hogy a másik kettő rossz lesz, azért kezeskedem. De — már bocsánat — mindenért mégsem vállalhatom én a felelősséget!

M. K.

Nagy hírlapi vita van a kecskeméti Móricz-bemutató körül

A „Pillangó" nagy port vert fel...

A cannes-i filmfesztiválon

— Kedves Sarkadi mester, a Körhintáról már mindent elmondott, nem beszélne valamit a nyugati filmekről is?

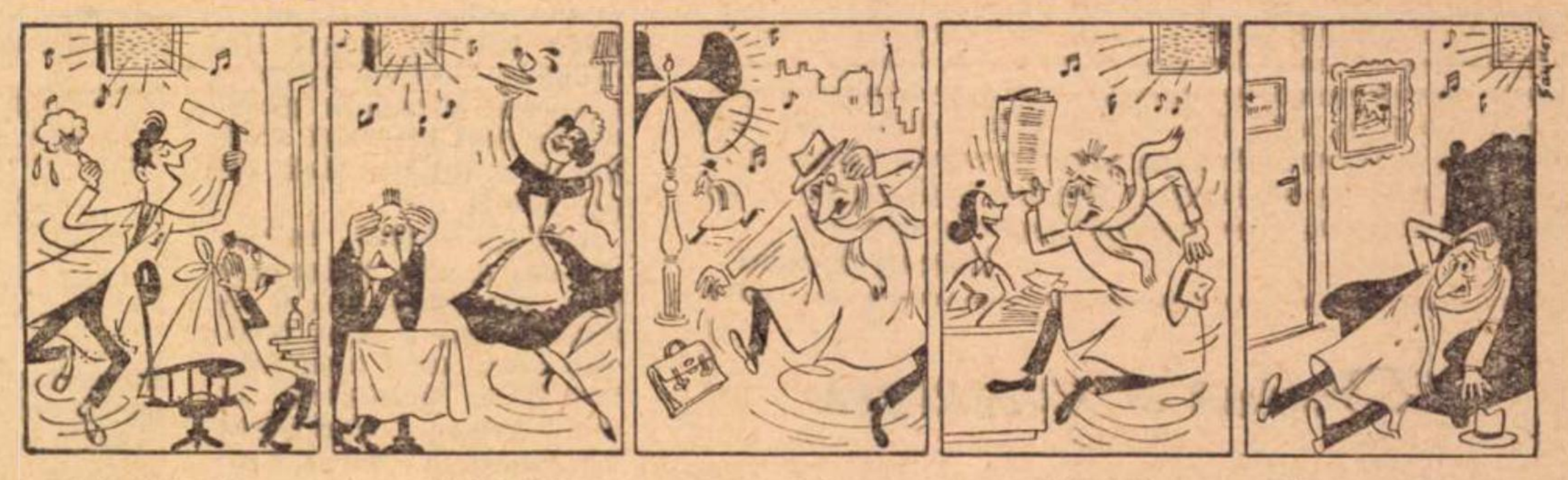
— De, nagyon szivesen. Azok roszabbak, mint az én filmem...

Dilema egy villamosplakát előtt

— Most megvédjem, vagy eltapossam?

Egy vidéki városban, ahol szól a zene

A borbélynál... ...a kávézóban... ...az utcán... ...a hivatalban... sőt az idegorvos várószobájában is...

Életem kész regény

Ha egy íróember nem írók társaságába vetődik el, szinte elkerülhetetlen, hogy egy órai ottléte után ne vonszolja félre egy éltesebb nőszemély, aki mélyen a szemébe néz és így szól: „Higyje el, az én életem kész regény!" Ilyen esetben az író lehunyja szemét, megadón bólint és tudja, élete legközelebbi félórája nem valami örömtelinek ígérkezik.

Igy jártam én a múltkor egy társaságban, ahol mintha találkát adtak volna egymásnak az embe-

rek, akiknek az életük kész regény.

Elsőnek háziasszonyom kuporodott mellém a heverőn fázósan összevonta magán pongyoláját és tekintete a messzibe révedezett. Éreztem, el vagyok veszve. Fel akartam ugrani, de vasmarkok tartottak vissza. A háziasszony vasmarkai. Lassan, sejtelmes hangon mesélni kezdett,

— Tudja, közvetlenül születésem előtt édesanyám kórházban feküdt, ott hozott a világra. Érdekes, arra is emlékszem, hogy az iskolában egyszer kitérdepeltettek a dobogó elé, aztán férjhez mentem.

— És? — kérdeztem lélegzetvisszafojtva.

— Aztán — folytatta vendéglátóm — a 944—45-ös idők eseménytelenül teltek el, viszont, hogy a férjem egyszer eltévedt az Oktogonon — hát az külön regény lehetne. Különben is — tette még hozzá aggodalmasan — ezt az utóbbi témát már elmeséltem egy másik írónak, aztán nehogy hajbakapjanak rajta.

Ezután Pirike, egy 26 éves szépasszony áldozata lettem. Lenyomott egy elképzelhetetlenül kényelmetlen szék karfájára és duruzsolni kezdett.

— Áldani fogja a percet, hogy velem találkozott, olyan témát kap tőlem. Tudja, még 21 éves sem voltam, amikor férjhezmentem Lajoshoz. Rájöttem, hogy Lajos megcsal engem. Engem csalt meg, érti, engem!

Értettem, Lajos ugyanis jelen volt a társaságban, úgyhogy a kiegészítő részletek ügyében nyugodtan hozzáfordulhattam volna. Pirike ezalatt továbbszőtte a mesét.

— Lajos hevesen csapta a szelet a hugomnak, mire én bosszúból kikezdtem három aldunai hajóssal, akiknek egyike másodunokatestvérem. Volt még sok más kalandom is, ha érdeklik a részletek, látogasson meg valamelyik délelőtt, amikor Lajos nincs otthon. Egyre azonban megkérem, neveket ne írjon ki, mert öt tisztességes, patináshírű család becsületét tenné tönkre. Egyébként, a maga helyében, ifjúsági regényt írnék ebből, hadd okuljanak a fiatalok, hiszen valamennyi szereplő harminc éven aluli.

Kimentem a konyhába valami táplálék után, mire az ott falatozó Géza bácsi a vízcsaphoz nyomott, hogy közölje velem hányatott életét.

— Nem tudom, ismerted-e, ecsém, Szepetnekiéket, kis szatócsüzletük volt N. faluban. Én is ott voltam, a történet tulajdonképpen az első világháború előtt indult, illetve a 20-as évek derekán. Na, ennek a Vendel szabónak, vagy inkább mégis azt hiszem a tanítónőnek a fia, ezt az egyet már nem tudom pontosan, kucséber lett Pesten, illetőleg azt hiszem, ügyvéd. Érted?

Ez csak világos. Mégiscsak jó egy ilyen szemtanú, akinél az évek sem mossák el a tényeket. De Géza bácsi következő szavai kétséget csempésztek szívembe.

— Na, ez a lovászgyerek, jól ismertem személyesen, beleszeretett egy színésznőbe, vagy manikűröslányba, tény az, hogy sokat vesztettek kártyán. Jolán néni persze nem hagyta annyiban a dolgot és Herkulesfürdőre utazott, ahol kikezdett a katonakarmesterrel. Jó téma, mi?

Biztosítottam Géza bácsit, hogy már régóta ilyen témára fenem a fogamat.

— Még címet is adnék. Mondjuk az lehetne: — Kipukkadt a pneu! Ez olyan humoros cím. Persze — fűzte hozzá — egy kicsit át kellene dolgozni mai témára, tszcs-re, vagy diszpécserre, de ezt már te érted, ecsém. Filmre is jó volna, meg rádióra. De egyet kikötök. A fele honorárium az enyém, Kossuth-díj esetén, kérem a nevemet külön írják ki, mert az jó pont az osztályvezetőm szemében.

Mivel már zúgott a fejem a sok élettörténettől, észrevettem egy sarokban bóbiskoló, barnárasült, tömött-fehérbajuszú öregurat. Kiderült róla, hogy volt hajóskapitány, bejárta az egész világot. Ez aztán érdekelt, és hogy végül is tényleg legyen valami témám, mellételepedtem.

— Hallom, bátyám, járt az ide-

genlégióban is! Milyen volt, meséljen!

— Hát... — legyintett — meleg volt ott Afrikában!

Hm, Afrikában meleg van. Tényleg, ebben van valami, nem is olyan rossz téma. Ezt fogom megírni...

Tardos Péter

Le a bürokráciával!

A kedvtelési célra tartott ebek irtása..

Van egy kutyám, ebem, akiről azonban a jogszokás alapján nyugodtan mondhatom, nem is kutya ez a kutya, hanem: puli. Azzal is megtoldhatom a minősítést, hogy kutyám — ebem — nem is puli, hanem puli a hatványon: pumi...

A bundája szürke, a füle fel is áll, le is konyul, aszerint, hogy milyen a kedve. (A puli füle csak lekonyul —, ez a nagy különbség a két rokon-jószág között.) Az orra nedves és fekete, a szeme, nahát, két okos, barna szeme, amint néz, engem, valami olyan hűséges imádattal van tele...

Ez az eb... Mihály a neve s szülei után a Hortobágyi előnevet viseli, ez a pumi: feudális ideológiájú. Én vagyok a főgazdája. Ha szól a telefon, vagy csengetnek az ajtón, addig csahol rekedtes-harsányan, amíg fel nem emelem a kagylót, vagy be nem engedem az előszobába a látogatót. Ha nem vagyok otthon, ugyanígy jelez a feleségemnek. De a háztartási alkalmazottnak, akivel máskülönben nagyon jól, barátin megfér, nem jelez. Ha én nem vagyok otthon s a feleségem is távol van, hiába szól a telefon csengője, s az ajtón akár dörömbölhetnek, Mihály, az eb, meg se mukkan: nem szolgál rajtam és feleségemen kívül senkinek, senkit rajtunk kívül nem ismer el fölöttesnek.

Ezt a Hortobágyi Mihályt, mivel száz százalékban csak nékem jelez, a ház többi tagjának csak részben, vagy sehogyan, én mégis kedvelem és ezért, nagyon helyesen, a Második Kerületi Tanács VéBéjének illetékes osztálya „kedvtelési célra tartott"-nak minősítette 1956. április 16-án kelt értesítésével.

Mihályt, az ebet, már kilenc év óta kedvelem és minden évben, időben s késedelem nélkül — lefizettem érte egy összegben az egyszázhúsz forintnyi kedvtelésre tartott eb utáni adót.

Az idén is kifizettem — a befizetési meghagyás kézhezvétele után fél nappal. Ráértem volna nyolc napig, a fizetési meghagyás nyolc napos határidőt engedélyez, dehát... nem mertem annyi ideig várni. Mert ki tudja, mi minden történhetik?... Például: az ember elfelejti postára adni a pénzt, vagy elkölti s a kilencedik napon, tehát egy nappal a határidő után, szörnyű dolgok történhetnek. A fizetési meghagyás ugyanis közli, hogy: *„figyelmeztetjük, hogy ha a fent előírt határidőig (a kirótt adót) meg nem fizeti, ebének kiirtása iránt intézkedünk."*

Még most is, a kirótt adó-összeg postára adása után is, eltöprengek ezeken a „kiirtása iránt intézkedünk" szavakon, illetve az értelmükön.

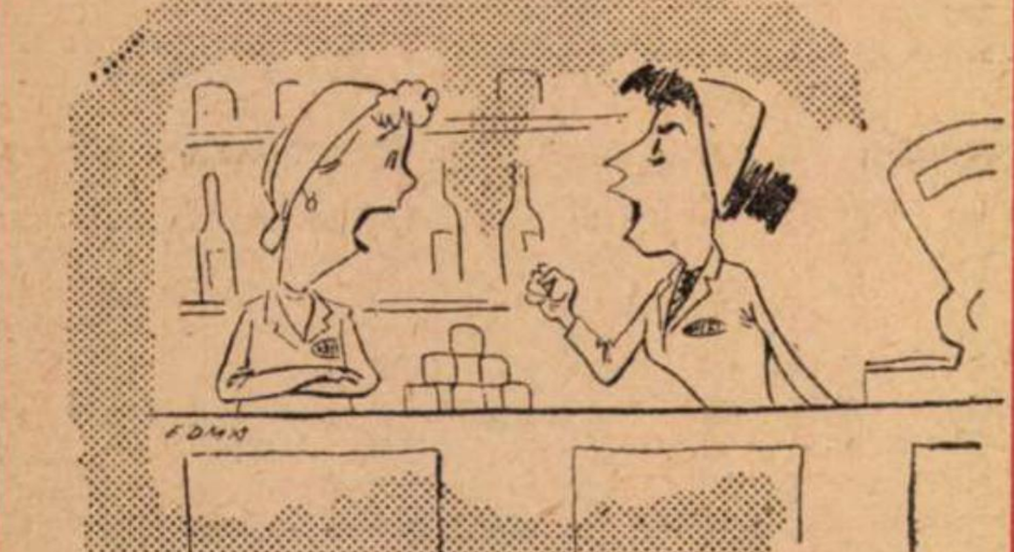
Hogyan intézkedne az illetékes osztály? Lakásomra törnének megbízottai és ott irtanának? Pisztollyal, géppisztollyal, vagy szúró-fegyverrel? Avagy talán mégsem követnének el magánlaksértést, hanem megvárnák, amíg Mihály valamelyikünk társaságában, pórázon persze mint mindig, elindul, hogy a gázlámpák, utcai fák s utcasarkok tövében átvegye faj- és sorstársai üzenetét, és ő is leadja a maga postáját... s ilyenkor, elmélyedt munkája közben, nyílt utcán érné az irtás? A sortűz, vagy felkoncolás, vagy egyszerű tarkónlövés?

Mire jó ez... ez a szinte vérszagú fenyegetőzés?

A levél végén ez áll: *„ha a fent megjelölt összeget időközben teljes egészében kifizette, a fizetési meghagyás tárgytalannak tekintendő"*. Úgy gondolom, helyénvaló volna, ha a II. ker. Tanács VB illetékes osztálya kivonná a forgalomból ezt a vérfagyasztó köriratot és emberi nyelven levelezne a felekkel, még akkor is, ha kutyákról, azaz, jelen esetben: pumiról van szó.

Gergely Sándor

Dráma a KÖZÉRTBEN

— Kikérem magamnak! Mit gondolsz kivel beszélsz, vevővel?!

Ludas Matyi elintézte

Szőllősi Sándor, domoszlói gazdának és társainak a jogosan járó pénzét a Detki Gépállomás visszafizette.

★

Vilmos Lászlónénak (Mezőhegyes, Rákosi M. u. 8.) a III. ker. Patyolat a két ballonkabátot megküldte.

★

A Film Főigazgatóság és a Nógrád megyei Tanács hetenkénti mozielőadásokat engedélyezett a szentlőrincpusztai Dimitrov téeszben.

Nagy Ferenc (Tát, Arany J. u. 12.) és Vincze Lukács (Soltvadkert, Bajtárs u. 6.) az árammérőórákat megkapták.

★

Galgó Lajos (Bp., XIX., Klapka u. 62.) a Tápiószentmárton községben végzett munkájáért járó elmaradt bért megkapta.

★

Kóbor Ferenc (Csepreg, Ady E. u. 17.) földösszevonási panasza kérésének megfelelően elintéződött.

Ráértek volna a régit lebontani...

A Kossuth Lajos utca 14/16-ban, amelynek közel kétszáz lakója van, egy kivénhedt, döcögős, de még mindig használható lift teljesített szolgálatot. Fáradtan cammogott lefel, gyakran megállt, hogy kifújja magát. Mindezek ellenére becsületesen helytállt, cipelte a lakókat. 1955 augusztusában aztán a kerületi Ingatlankezelő elhatározta, hogy új lifttel ajándékozza meg a házat. Villámgyorsan lebontatta tehát a régit és hozzáfogott... nem, nem az új építéséhez, hanem az ígérgetéshez és halogatáshoz.

A lebontás óta nyolc hónap múlt el, de a helyzet sajnos ma is ugyanaz, mint tavaly augusztusban. A régi lift teteme az udvaron hever, az esőn és rozsdán kívül a kutya se törődik vele. A januárban helyszínre szállított új lift alkatrészei pedig (lakkozott liftszekrény, értékes motor stb.) ott fekszenek a földszinti folyosón, s csak az nem visz el belőlük egy darabot, — aki becsületes.

Valamit végre kellene ebben az ügyben csinálni! Ha mást nem, — mondjuk egy felvonót!

Így nem szabad tejet gyüjteni!

Ha valaki Szászberken a tejbegyűjtő helyiségét keresi, ítéletnapig sem találja meg. Nem találja meg pedig azért, mert ilyen helyiség nincs. Ha azonban zuhogó esőben, cuppogó sárban a gyűjtőhely régi helyisége előtt keresi a tejátvevőket, ott megtalálja.

Esőben, sárban, ha pedig süt a nap, akkor porban, piszokban veszik át Szászberken a tejet. Nyilván azért, mert szem előtt tartják a községben is sok helyen elhelyezett figyelmeztető falragaszokat: „A tisztaság fél egészség." Vagy más ok is van? Van bizony! Mégpedig az, hogy azt a helyiséget, amelyben a szászberki tejbegyűjtő volt, az „Ezüst Kalász" termelőszövetkezet kapta meg. A tsz nyomban felszólította a Szolnoki Tejipari Vállalatot, hogy gondoskodjon más begyűjtőhelyről, mert a helyiségre iroda céljából szüksége van. Az SZTV azonban nem szerzett más helyiséget. A második eredménytelen felszólítás után a tsz egyszerűen kipakolta az utcára a tejátvevőt. Most is ott van... Ha süt a nap, porral, ha esik az eső, akkor vízzel szaporodik a tej.

Tekintettel arra, hogy nem ez a leghigiénikusabb módja a tej begyűjtésének és kezelésének, Novák Péter megbízott az esővizezett tej ügyében a szászberkiek nevében sürgős intézkedést kér.

Egy hosszú értekezleten

— Sajnos, nem tudom betartani a határidőket...
— Miért?
— Azért, mert azok már itt az értekezleten lejártak!

Idejében szólunk

a Fővárosi Autóbusz Vállalatnak, hogy gondoljanak a nyárra, amely előbb-utóbb teljes pompájában mégis csak megérkezik — és akkor ki kell nyitni az ablakokat. Az elmúlt évben ugyanis sűrűn panaszkodtak az utasok, hogy vagy egyáltalán nincs szellőztetés, vagy pedig csak arasznyira nyitják ki a kocsik ablakait. A kalauzok szerint nincs elég ablaknyitó kulcs. Legyen!

Mi is szeretjük a sört,

de úgy látjuk, hogy azok, akik községünk közellátását intézik, ezt nem tudják, mert a sör nálunk igen ritkán látott ital.

Furcsának és helytelennek tartjuk, hogy három község (Anárcs, Szabolcsbáka és Gyulaháza) földművesszövetkezeteiből egyesített Földművesszövetkezetünk éppen annyi sört kap, mint bármelyik más szomszédos község, — egyedül. Pedig nálunk négy tsz működik és megérdemelnénk, hogy e tekintetben is többet törődjenek velünk.

Reméljük, hogy a sörellátást intéző szervek tudomásul veszik és orvosolják panaszunkat.

Szabolcsbáka község dolgozói.

Utazás egy motorkerékpár jótállása körül

Ha március 14-én világkörüli útra indultam volna motorommal, akkor ma már valahol az Egyenlítő körül járnék. De én motorjavítási körútra indultam és még ma is ott tartok, ahol indulás előtt voltam.

Elmondom röviden utazásom történetét.

Múlt év december 17-én a siklósi földművesszövetkezeti boltban vásároltam egy „Csepel"-motorkerékpárt. A kerékpárhoz mellékeltek jótállási lapot is, amely szerint mindennemű esetleges gyári hibát megjavít a Rákosi Művek Szerb utca 17. szám alatt lévő javítóműhelye. És mi a valóság?

Az történt, hogy az én Csepelem váza rövid használat után eltörött. Március 14-én elvittem a motort a jótállási lap útmutatása szerint az RM javító-részlegéhez vázcserére. A szerelők megnézték a gépet és megállapították, hogy mivel motorikus hibája is van, ők a vázat nem cserélik ki. Tovább küldtek a Csepel Kerékpár és Motorkerékpár Nagykereskedelmi Váll. Bajcsy-Zsilinszky út 49-ben lévő üzletébe azzal, hogy ott majd kijavítják a motorhibát, utána hozzam vissza és ők majd kicserélik a vázat. A Bajcsy-Zsilinszky úti részlegnél nem javították meg a motort, hanem ismét tovább küldtek, ezúttal nem Pestre, hanem a Pécsi Nagykereskedelmi Vállalathoz, mert amint mondották, én a motort a Baranya megyei körletben vásároltam, tehát a javítást is ott kell eszközölni. Hogy miért nem írják a jótállási lapra azt a címet, ahol meg is javítják az elromlott járművet, azt még ma sem tudom. Bosszantott a dolog, de azért elvittem motoromat a megadott címre. Azon már nem is csodálkoztam, hogy a pécsiek tovább küldtek a Finommechanikai Vállalat motorjavító részlegéhez. Ott már-már azt hittem véget ér a körforgásom, de nem — tévedtem. Szétszedték a motort és megállapították, hogy a

motorikus hiba a dugattyú rossz megmunkálásából ered.

A megállapítás után visszaszerelték a motort javítás nélkül, úgy, ahogy volt — ezért a műveletért 200 forintot fizettettek velem — és azt mondották, hogy vigyem vissza a gépet Budapestre, a Szerb utcai javítóba. A kör tehát bezárult. Jótállásostól motorostól együtt visszaküldtek oda, ahonnan március 14-én elküldtek. Most kezdhetem elölről...

Csabai László
agronómus, Maráza

Felesleges statisztika

Egy kíváncsiskodó űrlapról van szó. Arról az áramfogyasztási lapról, amelyet a bányaüzemek eddig havonként kaptak a trösztjeiktől. Ezek az űrlapok szőrszálhasogató részletességgel tudakolóztak az egyes részlegek áramfogyasztása iránt. Megkérdik például, hogy mennyit fogyaszt a szénelővájás, a szellőztetés, vagy mondjuk, a szállítás. Akad olyan bánya is, mint például a Nógrád megyei Szénbányászati Tröszt ménkesi bányaüzeme, ahol nem kevesebb, mint 16 ilyen részletadatot kell feltüntetni.

Igenám, de mit csinál az a bánya, ahol az összes egységek fogyasztását egyetlen egy óra méri? Ez is egyszerű. A gépészeti vezető egy jó nagyot csap a hasára és beír egy sereg valótlan számot, az utolsó „összesen" rovatban pedig feltünteti az egyetlen óra által mért helyes adatot.

Ez így ment eddig, havonként egyszer. Legutóbb aztán örvendetes változás állt be ezen a téren. Ezt ugyancsak a Nógrád megyei Szénbányászati Tröszt leveléből tudjuk, amelyben Szabó Imre bányavezető elrendeli, hogy az űrlapokat ezentúl nem havonként, hanem dekádonként kell kitölteni. Tehát azt a hasraverősdit, amit eddig havonta egyszer csináltak a bányák, ezentúl háromszor kell elvégezniök. Nem hisszük, hogy ez a rengeteg apró-cseprő adat alapot nyújtana valamiféle tervezéshez. Bizonyára elegendő volna, ha évente, mondjuk négyszer, felmérnék a fogyasztást. A többi teljesen felesleges.

Előfordulhat az is, hogy ez az egyetlen óra elromlik és nem működik vagy két hónapig. A trösztök könyvelői ez esetben is szigorúan megkövetelik a szükséges számokat, mert másképp nem tudnának „statisztikát csinálni". De mit ér az olyan statisztika, amely hasszámokból áll?

(papp)

LUDAS MATYI. Szerkeszti a szerkesztőbizottság. **GÁDOR BÉLA** (főszerkesztő), **FÖLDES GYÖRGY** (felelős szerkesztő), **GÁSPÁR ANTAL, TABI LÁSZLÓ** (szerkesztő) **TONCZ TIBOR** (művészeti szerkesztő).

A kiadásért felel a Szabadság Lapkiadóvállalat igazgatója. — Szerk.: VII., Lenin körút 9—11 Tel.: 222—271, 221—283. — Kiadóhivatal: VIII. Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100 142—220. Terjesztik: Budapesten a Főposta Hírlapterjesztő Üzeme, vidéken a helyi hírlapterjesztéssel foglalkozó postahivatalok. Előfizetés: a Posta Központi Hírlap Iroda Vállalatnál Budapest, V., József nádor tér 1. távb.: 180—850 Negyedévi előfizetési díj: 8.40 Ft Csekkszámlaszám: 5.170

Szikra Lapnyomda, Budapest, VIII., Rökk Szilárd utca 6 — Felelős vezető: Kulcsár Mihály. — **Példányszám: 405 000.**

KÉZIRATOT NEM ŐRZÜNK MEG ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA.